وراباني

شعري ټولګه

خالد ريحان

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړې او یا یې پرلیکه کوي، نور څوک یې
پرلیکه کول اجازه نه لري

WWW.SAMSOOR.COM

سپېڅلی ماحول، نیمه شپه ، حرم و او سپوږمۍ وه
د نور په پلوشو کې ورک عالم و او سپوږمۍ وه

زړګی مې په طواف کې په مرمرو رانه پرېووت
له پاسه پرې دنیا ایښی قدم و او سپوږمۍ وه

قربان مې ورنه زر جامه د بنګو او سوما کړل
په غاړه اړولی مې زمزم و او سپوږمۍ وه

یو یاد د هاجرې د سوو منډو خیال ته راغی
په تنده کې غزل مې تری تم و او سپوږمۍ وه

نرګسو ، ګلابونو ترې د روح لپې کړې ډکې
له ستورو وریدلی پرې شبنم و او سپوږمۍ وه

له شونډو به مې نوري التجاوې راستنې شوې
چې سوال به د وطن راته اړم و او سپوږمۍ وه

د روژې پنځلسمه ، مکه معظمه چې د عمرې ته تللی وم چې شاعر شرافت میاخیل هم راسره و.

که هر څو ښکلي کتار لکه بانه دي
بس په سترګو دومره بار لکه بانه دي

ستا د حسن په اسمان کې مې خیالونه
ستا د سترګو په مدار لکه بانه دي

ارمانونه مې دیدن ته منتظره
د نظر په نري تار لکه بانه دي

د شهید وطن په یاد مې غزلتوري
پرېمینځلي وار په وار لکه بانه دي

سترګګونو یې زړګي رانه چور کړي
ښکلي ښکلي ګنهګار لکه بانه دي

د ریحان د انتظار سپیره کلونه
ستا د لارې په غبار لکه بانه دي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ستا په کمڅو کې زندګي جوړوم
داغ په زړګي لکه ریدي جوړوم

چې له ماینونو نه کودي جوړوم
په سرو لمبوکې پسرلي جوړوم

سګریټ په شونډو، سپین مړوند شي رایاد
له شنه لوګي نه یې بنګړي جوړوم

د غزل ناوې د سینګار په خاطر
له پرهرونو نه څونډي جوړوم

ستا بارخوګان، د ریحان سترګې، غرمه
په سرو سکروټو سپیلني جوړوم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

په مرغه کې کبل تاڼو اور اخیستی
چې تنکو شونډو د بیاڼو اور اخیستی

د ښو په جارو اوښکې پرې شیندمه
په لمن کې مې ګلپاڼو اور اخیستی

د سپوږمۍ ناوې د غره له اسه لویږي
د رڼو ستورو وراباڼو اور اخیستی

ستا د سرو لمبو له تاو څخه نمروده
د اسمان په غېږ کې زاڼو اور اخیستی

رابهیږي ترې چینې د سرو سکروټو
د دې غره په منځ کې کاڼو اور اخیستی

ماشومتوب مې د بارودو کوټ نیولی
اکوبکو، پټ پټاڼو اور اخیستی

د ریحان د خیال په سوي درمنده کې
ښکلیه ستا د ښکلا واڼو اور اخیستی

زښته زیات لرم د مینې کتابونه
لټوم په کې سوالونه، ځوابونه

د بابریو شنه قبا مې ده اغوستې
مریدان مې دي نرګس او ګلابونه

ستا شپې شپې یادونه زړه ته راشي
په لیمو ښوري د اوښکو حبابونه

یو په بل کې سره ورکې ځلور سترګې
که ډک شوي له کبانو دریابونه

چې تارونه شرنګوي د زړه بې پامه
سترګګونه د پې مخو مضرابونه

چې ریحان درنه الهام د غزل اخلي
د چم ښکلو خدای دې درکړي ثوابونه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

چرچوړۍ

د ښار له شور او له غوغا نه ستړی
فکر او خیال مې ناآرامه غوندې
د اضطراب په ګرداب کې غرق
بس نو روان شومه د کلي په لور
هغه زما د ماشومتوبه د خاړپوڅو کلي
د مني یخ د مازیګر پیتاوی
د ښي لاس ګوټ کې چرموړلی د سرې ډوډۍ ټوک
او په کیڼ لاس کې له ابۍ نه پټه کړې ګوړه
له ګولې مخکې به مې
یو ځل په پوزه پرې لستوڼی تېر کړ
هغه ژمي د ځیلې د شپې توده تاوخونه
او د انا د خولې خوږه نکلونه
د تاوخونې په توده غاړه مې پیشو هم پرته
سر یې په کوټ کې ایښی
ترېنه نرۍ نرۍ غومبررا درومي
ښایي چې دې ته به هم

د طالب جان او ګلبشرۍ لنډيو خوند ورکاوو
زه لاروی د ماشومتوب په دې خيالونو کې ورک
سر ماښام کلي ته ورسېدم
ما وې چې اوس به مې دا ستړی ژوندون
يو څه سکون پيدا کړي
خوشحال په دې وم چې دا نن د برات ښه شپه وله
خو چې مي پا م شو د بامونو په سر
د قلاګانو د برجونو په سر
توري بلاوي ګرځي
د چرچړيو د نانځکو په ځای
يې په لاسونو کې نېزې نيولي
چې پرې ټومبلي ګلالي سرونه
او په درځوکښې د اوبو په بدل
سره انګارونه شيندي
په چم د مرګ توره تياره خوره ده
د غره په څوکه د شفق له سترګو ويني څاځي
سپوږمۍ له ډېرې ويرې
له ځانه شپول تاو کړی
ستوري روان دي بدرګه ورسره

دا غرېو نیولي ماشومان د کلي
له دربچو سپیني سپوږمۍ ته ګوري
ورته زارۍ کړي چې زموږ له کلي ژر تېره شه
هسې نه پاڅي د برجونو په سر
د ا بلاګاني د مرګ
ستا تکه سپینه سینه
په نېزو غوڅه نکړي
بیا به زموږ په شاني
دا ستا رانېه ستوري هم واړه یتیمان پاتې شي
ما چې دا حال ولیدو
بېرته د ښار په لوري وګرځېدم
و یل مې خیال او فکر
په اضطراب کې ښه دي
نه په ګوګل زخمي زخمي پرهر پرهر زړګی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

قسمته بیا رقیب په خوا کې د دلبر ناست دی
د زړه په سر باندې مې نېغ لکه خنجر ناست دی

ماته د وړانګو په دوربین کې کاینات راښیي
څوک مې د هیلو په غره ګوره لکه لمر ناست دی

د مریدانو په څېر تراشي د غزلو بتان
د تخیل په خانقاه کې مې ازر ناست دی

د زړه دربار ته مې دا نور غمونه وروسته راځي
د جانان غم ځکه تر ټولو په کې بر ناست دی

خدایه پښتیو ته مې خیر کړي چې ماتي نه شي
پېټي د قرض مې پاس په ولو لکه غر ناست دی

له کومه لوري د یار کلي ته ځان ورسوم
په هره لاره کې ریحانه یو لښکر ناست دی

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

د بنګړو شمعې

چې د کلي جينکۍ مې شاعر بولي
لکه اوس چې په رښتيا و سندرمار شوم
ښايي دا به وي له هغه وخته راسي
چې مين زه په ګودر او په چنار شوم

خدايه بيا د کلي پېغلې را په زړه شوې
څومره شوخې جادوګرې وې ريحانه
هر ماښام به درمنده کې وې راټولې
اتڼ چيانې ،نغمه ګرې وې ريحانه

زه به غلی غلی ورغلمه خواته
د دوئ پيڅکې به مې غوټه کړې ماشوم وم
ما به غږ کړ چې ملا د جومات راغی
خو له ځايه نه زه واړو ته مالوم وم

ما به غوښتل چې دو ی منډه کړي له وېرې
ترېنه ولو يږي رنګين ټيکري په لارې

خو هغوئ به شوې په ما باندې راټولې
چا به خولې رالګولې چا نوکارې

د حیات بابا زیارت به یې په مینه
په سندرو په ټپو باندې لمانځلو
د سپېڅلو مرادونو په بدل یې
په رنګینو رومالو باندې لمانځلو

ځومره ښکلې ښکارېدلې به له لرې
چې روانې به مشکنو ته کتار شوې
شین بخمل به وه غونډۍ ورته اغوستې
دوی به یې ټولې د مهینې غاړې هار شوې

راستنې به په زیږې مازیګرې شوې
د مشکنو یې په سر باندې کودې وې
غروب وړانګې پرې له پاسه ځڅېدلې
را روانې د رنګونو قافلې وې

خو دا پېغلې دغه کلی شو په سترګو
په غوندیو کې درانه بمونه چوي
را رواني سلسلې د جنازو وي
څوک په وینو رنګیدلي وي څوک سوي

وي بې حاله د چوترې په زیٔ ولاړه
شي د ورور په جنازه باندې راړنګه
د نیم ژوندي غرځنۍ په شان یې حال شي
د ښکارې له ډار لوېدلې له ګرنګه

هغه کلی دی هغه پېغلې اوس هم شته
ځیني خوارې ځیني بورې ځیني ورارې
د شهید تر قبر ګردې ګوښې ناستې
له لېمو یې وې رواني اوښکې داري

په سپېره سر به دې څوک لا سونه تېر کړي

په زخمي شونډو يې داسي زمزمې وي
يتيم زوى يې وي په غېږ کې غريو نيولى
کله ځان او کله ده ته په ښېرې وي

چې ماښام له هديرې نه راستينږي
وس يې نه وي د ډېوو او څراغونو
له غربته د بنګړو شمعې کړي بلې
څو شېبې وي بس رڼا په مزارونو

۲۰۱۱ طايف، سعودى عربستان

وچموړی

هغه ماشوم ته مو ژوندون شوی دی
چي د شهید وروستۍ تحفه یاديږي
له پیدا ایښت نه چې یتیم شي مخکې
د خوږ اذان په ځای یې زړه وغورځي
د تور ټوپک په ډزو
د غوږ پردې یې د کارتوسو اذانګو نیولې
چې اوربډلای نه شي
د الاهو للۍ للو سندره
د (الئ مه راځئ یه غلو) سندره
بل په ډالۍ کې ګاونډي د جنګ زانګو ورکړي
مار د بارودو د سېزني په څېر تاو شوی ورنه
په سینه ټک ورکوي
شپه کړۍ تېره کړي په کوکو باندې
ته وا چې پروت دی د چړو په نوکو
لکه ماتېږي چې تناکې د ازغو په څوکو
د کونډې مور یې شیدې وچې شي له ډېره غمه

نه د نرګس نه د غاټول غوندې شي
ماشوم وچموری شي او زمول غوندې شي
د تورو زغرو په سايه کې لوی شي
د نوي جنګ د نغارې د سپېره ډول غوندي شي

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

لکه لاره یم روانه لاره ګورم
په غره خېژمه اسمانه لاره ګورم

دغه روغې د ماینونو په سر وځي
ستا تر کلي به اوس ورانه لاره ګورم

ستا نظر سره نظر غوټه کومه
ستا تر زړه پورې اسانه لاره ګورم

لکه تیر یم د ښکاري په لاس کېوتی
چاته غلی له کمانه لاره ګورم

دا چې دومره دې ستایمه په ټپو کې
کابل جانه تر ایمانه لاره ګورم

په ښو مې رڼې اوښکې اور اورکې دي
په تیارو کې دې ریحانه لاره ګورم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ډېر ازغي د مينې مات لرم په زړه کې
دا خواږه دردونه زيات لرم په زړه کې

د ارمان لپې به ډکې کړم له اوښکو
هم کعبه هم عرفات لرم په زړه کې

په کې بل د ماشومتوب يادونه اور کړي
يو انځور د شابرات لرم په زړه کې

ستا د سترګو د مچيو برکت دی
چې لفظونه لکه شات لرم په زړه کې

د راتلو وخت دې ريحان ته ورمالوم دی
کوي ټک ټک ښوري سات لرم په زړه کې

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

لپې دې وي خير دی جام، منګي، ګړي دې نه وي
روغ مړوندونه مو په کار دي، شنه بنګړي دې نه وي

ماشوم اختر ته مو چې واچوي رنګينې هګۍ
چرګې ساتو، مېږي، اوښان، وري، اوزګړي دې نه وي

بس د کوچۍ شونډې چې پاکې د بارود له ګرد شي
د سپينو کوچو کتوډکه، زېړ غوړي دې نه وي

د ژوند د خوني په دېوال انځور د سولې غواړو
پوري راځوړند ملخي شلخي بوړي دې نه وي

په لونګين ماښام سلام د يار د شونډو واخلو
مازيګري تبې نيولي تک زېړي دې نه وي

په سره غرمه کې په يوه خولګۍ بسنه کوو
ريحانه بار بار د مچکو بابېړي دې نه وي

۲۰۱۰ طايف، سعودی عربستان

د رنځور مین په ثېر مازیګری دی
ګران رابانډې زښته ډېر مازیګری دی

زېړ پټاوي،خړ دېوال ،سپین ږېري نشته
په اور سوی د چم تېر مازیګری دی

د شهیدو پېغلو رنګ یې دی اخیستی
په بمونو کې راګېر مازیګری دی

التفات پرې د شغلو د طبیب شوی
ستا پېزوان سره کوشېر مازیګری دی

د پردیس ماښام په غېږه کې ریحانه
موده کیږي رانه هېر مازیګری دی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ستا د غمونو سلسلې دي چې له خوبه یمه
کړې مي ډېرې شوګیرې دي چې له خوبه یمه

له زره چاودي انتظاره د بڼو په څوکو
بلې د اوښکو مې ډېوې دي چې له خوبه یمه

ستا د مړو سترګو د یادونو د پېریانو اثر
راکړې ډوله شپه غوټې دي چې له خوبه یمه

له اوبو غړپ سره دې بیا ترخه بارود څښلي
رنځورې ! ستا مې اندېښنې دي چې له خوبه یمه

ستا د ورېښمن مړوند بلا واخلم چې سر پرې ږدمه
ستا له بنګړیو مې ګیلې دي چې له خوبه یمه

یو څه ریحانه د زندان د تنهایۍ ویره ده
څه شرنګېدلې زولنې دي چې له خوبه یمه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ستا په هجر کې د اوښکو مې تڼې دي
یون په اور کې د تڼاکو مې پڼې دي

د ګرنېټ بم یې په خوله کې دی چاودلی
ده به کړی وي ګمان چې شنې مڼې دي

تخنوه مې په وجود مې ولاړ اوسه
زه رانجه او ستا پښې تنکۍ بڼې دي

چې د چم پېغلې مې نه اوري سندرې
یا به شور وي د بمونو یا کڼې دي

چې د زړو په کتابونو پوري نښلي
ښکلیه سترګي دې رنګینې دوتڼې دي

توری توری یې له اوښکو نه جوړ شوی
چې غزلې د ریحان روڼې دي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د جانان غم مې له زړګي څخه رابولي اوښکې
ځکه د سترګو په کاسو کې مې راټولي اوښکې

د التفات مرغۍ دې نه راخي ناترسه ياره
په هر قدم کې مې پرتې دي لکه شولي اوښکې

نه مې په زړه کې ستا د وير له لاسه سبک پاتي شو
او نه مې پاتي شوې د سرو لېمو په رغولي اوښکې

په جنګ بارودو کې مو ويني ويني ډير اوژړل
رابه مو کله شي په لپو کې د سولې اوښکې

نور له ريحانه د لامده ګريوان حساب ورک شوی
بس د کابل د پرهرونو يې همزولي اوښکې

۲۰۰۹ قمبر څلور لاري، کابل

جنګ ته تللي څو وګړي ماښام راشي
څوک نيم ژواندي او څوک مړي ماښام راشي

زموږ په کلي کې يو څو تنه کرۍ ورځ
ازغي وکري او ستړي ماښام راشي

سهار پرې کاندو يو خاک په هديره کې
تر جوماته تاوده غړي ماښام راشي

چې د ښکلو و ديدن ته سترګې وا کړو
خړ بادونه، سپيرې دوړې ماښام راشي

چې د ستورو په څپر ځل کا په تيارو کې
په لاسو کې يې وي پړي ماښام راشي

د دهقان غريب تر وس ورسره تېره
هر پټی دی سوړي ماښام راشي

هر سړی چې په دې مېنه کې حاکم شي
ککرۍ یې تر پښو رغړي ماښام راشي

شپون یې پیايي د بارودو په ورشو کې
اې ریحانه رمې رخړي ماښام راشي

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

څلوریزه

د زړه تر غره مې د بېلتون ښکارزن راورسېدل
سويان د اوښکو مې د سترګو په برغۍ کې غلي
په هر قدم کې له سفره زر سلګۍ لرمه
زر شکايته مې په هره يوه سلګۍ کې غلي

زړه مـــــــې غلــــــې غلـــــــې ژاړي تـــــــر ســــــــهاره
ســــتا ديـــدن لــــه خدايـــه غـــــواړي تـــر ســـــهاره

د ښېلتــــــون لېــــوان د زړه ورشـــــو تــــه راغلــــل
د ارمــــــان رمـــــې مــــــې داړي تـــــر ســـــــهاره

خوبـــــــولي دي ماښــــــــام ورتــــــــه کتلــــــــې
چــــې نـــــرګس دربانـــــدي ويـــــاړي تــــر ماښـــــامه

لـــــه بـــــدن ښخـــــه مــــې ورو ورو تبـــــه باســـــې
راکـــــــوي د خــــــولګۍ لاړې تــــــر ســــــــهاره

ښـــه بـــــلا وه ماســـــخوتن وطــــن تـــــه راغلـــــه
ابـــــادۍ يـــــې کړلـــــې شـــــاړې تــــــر ســـــــهاره

دوه ډېـــــــوې د انتظــــــــار لـــــــه برکتــــــــه
د ښهــــــو پـــــــه ســـــــر ولاړې تــــــر ســـــــهاره

پـــــه تصـــــوير پســـــې دي ګرځــــې ريحــــان ګــــوري
غــــــوټۍ ګــــــل غــــــونچې ورخـــــاړي تــــر ســـــهاره

زخمـــي زخمـــي ،ســـوري ســـوري او ســـتړي ســـتړي زړونـــه
راځـي پـه اوښـكو كـې ،لـه سـترګو نـه مـو رغـړي زړونـه

مـــورې يـــې د لاړو د ګبـــين لـــه كرامـــت خبـــر يـــو
ځكـــه مـــو ښـــكلو تـــه پـــه نـــه بيـــه وركـــړي زړونـــه

پـــه كښـــت د مينـــې د نفـــرت داســـې ســـيلاب راغلـــى
ناشـــونې ښـــكاري چـــې راشـــنه شـــي لكـــه زړي زړونـــه

دا نـــن دې ځـــه ځـــوانيمرګ زېـــرى صـــبحدمه راوور
ســـر مانښـــام ويـــر دې پـــه تېغنـــو لكـــه غـــړي زړونـــه

د زېـــر و بـــم غونـــدې يـــې ســـتايئ چـــې نغمـــې تـــرې وځـــي
د عشـــق پـــه لاره كـــې بېكـــاره دي او مـــړي زړونـــه

پـــه پولـــه نـــه درومـــي پـــه شـــنه پټـــي كـــې لار جـــوړوي
ښـــايي چـــې نـــه لـــري ريحانـــه دا وګـــړي زړونـــه

۲۰۰۹ سر روضه، پكتيكا

لاس مې سره وي په سرو وينو ترخنګلو
چې ځان وګورم د زغرو په رڼا کې

له جموده مو بلا خوري شاعران يو
ژوند ته ګورو د سندرو په رڼا کې

ايلبندونه پرېږدئ چې راختلې
د هيندارو ځوندورو په رڼا کې

د بارودو په لوګو کې بربښېدلې
ستا ليمې د ملغلرو په رڼا کې

ريحان توره بانبه وليده په سترګو
تری تمه د کوترو په رڼا کې

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

اداګانې

چې څپلۍ یې د شاعرۍ طبعې پښو کړې
خیال مې لاړ سیفل الملوک شو
ستا د حسن کوه قاف ته
اداګانې دې پرۍ وې لمبېدلې
د رنګونو په تالاب کې
لکه وړانګې له شبنم سره ګلاب کې
لکه اوښکې په لېمو کې
یا تنکۍ تنکۍ څپې وې
ښکته پورته په دریاب کې
د مستۍ جامې یې ټولې ترې ولجه کړې
ستا د لوڅو شوخو شوخو اداګانو ښاپېرۍ دي
نوک نیولې قدمونه په رم اخلي
را رواني غلې غلې په خم خم دي
په دې شان ترې پټوي د بدن غړې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

منبوکي

تويومه چې د اوښکو سپين پټوکي
غم مې واړول د زړه د بڼ خروکي

د غومبرو شور يې نشته په بامونو
د کوترو په زړه سرې دي د باز نوکي

مرغکيو ځالي بل وطن ته وړې
هرې بارې ته پراته د مار پستوکي

د بارودو په اورني کې مو پېچلی
د ژوندون ماشوم مو ځکه وهي کوکي

د جنګونو مرغان تږي راشي
د کابل په وينو ډوبي کړي منبوکې

د سيکو خورجين زاهد له چانه وړی
خرڅوي د شهيدانو پرې هډوکي

زمانې تنها ازغي راته کرلي
نشته څوک چې مو تنهاکو ته ورپوکي

په تندي مې د غربت کانې خوړلي
موري کېږده په زخمونو مې زړوکي

د ريحان زړه که دې وليد بيا به وايې
له چړو نه دي تېرې د غزل څوکې

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

په زخمونو کې راټول د خپل وجود یم
په زړه داغ لرم غاټول د خپل وجود یم

په خیرات کې توري زغري رارسیږي
یو د جنګ سپېره کچکول د خپل وجود یم

څوک مې سر ګوري څوک لاس او پښې څاري
پروت ټوټه ټوټه کهول د خپل وجود یم

د بارود کلال په لاس کې یم نیولی
لکه زهر تریخ کنډول د خپل وجود یم

سره ژبارم د کابل ژور زخمونه
که ریحانه غزلبول د خپل وجود یم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

راځه شروع یې کړو له ثیري پیراهنه اشنا
زه به شلېدلی ګریوان دروړمه ، ته ستنه اشنا

ځانمرګي سترګې دې زما د زړه کابل کې ګرځي
د خدای دپاره په کې ونه کړي چاودنه اشنا

د بڼو غشي مې د سترګو له کمان در وځي
د شینکي خال نښه دې ایښې ده په زنه اشنا

په غلطۍ کې هم که چا ښکلو ته چپ کتلي
موږ یې ده کړې په شعرونو کې غندنه اشنا

د لمر ختو منظر مو هم شو وېروونکی غوندې
ته وا د مړي مخ راوتی له کفنه اشنا

کړي به چچونکی ستا په شونډو پوري شونډې اخېر
ریحان نیولې د حیات بابا لمنه اشنا

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

د تنهاکو ماتېدل په هر قدم کې
څه خوندونه وي په لاره د صنم کې

کړه ژوندی مې د نغمې په څېر مطربه
یمه ورک د زمانې په زېروبم کې

د یادونو حاجیان دې تږي راشي
سرابېږي مې د اوښکو په زمزم کې

چې غزل مې کړي له زړونو غېږه تاوه
عشقه دومره اثر راکړه په قلم کې

ستا د سترګو ابابیل په کې اوسېږي
جوړه ځاله یې زما د زړه حرم کې

د رقیب له ذاته مه راته غږېږه
څه ښېګړه ده ریحانه په لړم کې

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

دا غریب چې لا تر اوسه سلامت دی
په کوڅه یې ستا د پلونو برکت دی

لکه پرخه د ګل غېږه کې ژړېږم
په وصال کې راسره غم د فرقت دی

سوي سوي قلقلې د زانو اورم
لالهانده د خیالونو مې الوت دی

لېونی راباندې خوښ یې که مې وژنې
ړنګه بنګه غنمرنګه څه دې نیت دی

زنګ یې هره ورځ د ورور په وینو وینځو
په دا شان کړی د تورو مو عزت دی

د لستوڼي د ګنډلو مو څوک نشته
خو د زغرو راته هر چا کړی ست دی

ښکلو ورو ورو د خوړدې غوندې خوړلی
د ریحان زړه د حیات بابا زیارت دی

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

ځنګه به اوس ښکل کړي د ګورګرو لاس
غوخ دې په مړوند کې د ښترو لاس

ستا په کاغذي شونډو لشې وهي
زما د شوخ نظر د جادوګرو لاس

وېش که د قلم او د کتاب وي هم
مونږه ته رابېرته شي د زغرو لاس

نن درنه خولګۍ په زوره اخلمه
خلاص دې شه اشنا د زورو لاس

جوړ چې کړم د مینې شیش محل کله
پوري کاندي خلک په ډبرو لاس

کاږي تر زړګي مې د بڼو ستنې
ستا د مړاوو سترګو د کوډګرو لاس

وکړه لاس نیوی ترېنه مرید یې شه
مه پرېږده ریحانه د سندرو لاس

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

چې د بڼو د غشو سر دې په کې ګرو پاتې دی
ځکه تراوسه مې د زړه په تل کې نو پاتې دی

د ژوند ماشوم مو چې له وېرې نه زبون وهلی
لا په دې چم کې د چنګېز د پیشو میو پاتې دی

لا خو ازغو ته د تنهاکو اوبو خور ورکوم
لا مې د عشق په دې سفر کې د سر دو پاتې دی

د وخت مغل چې ورته بیا په کاڼي لور تېروي
نو خامخا د پښتنو سرونو لو پاتې دی

اوښکې چڼوم پکې سلګۍ ځیني راټولې کړمه
په ګودر غاړه یو غلبېل غلبېل پلو پاتې دی

ریحان له ځایه نه فطرت دی د الف راوړی
ملا یې ماته شه هغه چې درته (و) پاتې دی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

زخمونه مې راوړي درته واړه ګلابونه
خالي خالي اوربل ته رانه غواړه ګلابونه

د حسن منکرانو له تفسير د سپرلي وکړه
د شونډو په مسکا کې سره ژباړه ګلابونه

رقيب راوړي سترګې چې نظر دي نه کړي يار
په ځور شه رخسارو کې رانغاړه ګلابونه

سيلۍ راغله ور ړنګ به شي له زړه نه به يې ووځي
ولاړ دي د تبرو ازغو په غاړه ګلابونه

ريبار مې له جانانه سره خنګ په خنګ ګرځيږي
الله دې سلامت لري دا دواړه ګلابونه

ريحانه چې د کلي هديرې ته کله لاړ شې
ورخاړي پروا نه لري بس ژاړه ګلابونه

۲۰۱۰ قمبر څلورلاری، کابل

د مڼې تر ونې لاندې په غرمه کې
وای مو شونډې لاندې باندې په غرمه کې

ما به ښکلي د شفتلو بنګړي جوړ کړل
تا به لیچې کړې را وړاندې په غرمه کې

ته به وایې چې ګلپاڼې په نڅا دي
پښتنې پېغلې چې خاندي په غرمه کې

د بڼو په لور، لوګره غټې سترګې
بس د زړو لوونه کاندي په غرمه کې

خولې مخ، لوګي به نوره ښایسته کړې
البېل به مو چې (لاندي) په غرمه کې

شي لوخړه به ریحانه سره لمبه ده
که لږ نوره شوه در وړاندې په غرمه کې

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

دا وچـــې پـــاڼي د خـــزان چــې دومـــره شـــورکـــوي
ښـــکاري د نـــوي ســـپرلي زېـــرى لـــور پـــه لـــورکـــوي

لېـــوني حســـن دې زمـــا پـــه زړه قـــدم ايښـــى دى
نـــاز و نخـــرې دې لا ســـيوا دي چـــې پـــرې زور کـــوي

د لارې ســر تــه مــې پــه غبــرګ کــې د رقيــب لــه وېــرې
څــار دې د ســترګو لــه کونجونــو ســپين او تــور کــوي

قلــم پــه نــه بيــه دى بيــا هــم تــرې نــه مــخ اړوي
خــو تــورو زغــرو تــه لــه يــو ، لــه بلــه پــور کــوي

څـار لـه پښـتون هـوډه هـيڅ چېرتـه بـه تـرې وانـه وړمـه
کــه مــې هــر څــومره پــه لمنــه دنيــا تــورکــوي

هـــر نـــوى زخـــم ريحـــان نيســـي د اميـــد پـــه غـــوټۍ
د ســـوځېدلي ګلســـتان خبـــري نـــور کـــوي

۲۰۱۱ طايف، سعودى عربستان

د امید غوټۍ د زړه پرهار کې ښوري
یوه شنه پاڼه په وچ سپېدار کې ښوري

د غره ټولي ښکلا کوچ ورسره وکړ
د کوچۍ چرګه دا وښ په بار کې ښوري

ستا د رنګ خالونه ږدي په خپلو زنو
سپینې حورې جنتي دیار کې ښوري

یوه اوښکه د پردې راپه نصیب کړې
نه کتار چې د ریا په تار کې ښوري

د سرو سترګو مدرسې ته یې تګ ګران دی
نېغ باڼه یې طالبان دي، ثار کې ښوري

چېرته لاړ شو پل د چا په قدم کېږدو
چې سرونه وو هغه په دار کې ښوري

د ختین کلي بامونه وریادیږي
دا ریحان چې غلی غلی ښار کې ښوري

۲۰۱۰ طایف، سعودي عربستان

خدایزده خمار دي که بیمار خلک
روان دي ډېر کرار، کرار خلک

خوند یې د کلي په (شودیارو) کې وي
په ګوره څه پېرې د ښار خلک

د شملو سیورو ته یې ځان رسوم
چې راښکاره شي د دستار خلک

ماښام راغلي وو د ستورو هومره
خو سهار پاتي وو په شمار خلک

اخر یې ښکل کړل د نظر په شونډو
ښکلو ته څومره وکړې وار خلک

ستا خو روزګار له شاعری سره دی
ریحانه نه یې بولي کار خلک

۲۰۱۲ طايف، سعودي عربستان

د حسن حرم

چې د سترګو په کعبه دې
د زلفانو اطلس پروت وي
او د وريځو ابابيل ورباندې ګرځي
د حبشو ښو شپول ورنه چاپېر وي
له لېمو دې څاڅکي څاڅکي
د زمزم څاڅکي راڅاڅکي
روح مې ستا په مرمرين جبين طواف کړي
ستا د خال له هجراسوده ټينګه ټينګه بوسه اخلي
څه سپېڅلی شان منظر وي
خو ناڅاپه رابيدار شمه له خوبه
روح مې ببرته تن ته راشي
هر يو شی رانه فنا شي
فقط يو نوراني عکس مې په زړه باندې وريږي
او هغه وي ستا د حسن د حرم، رامالوميږي.

۲۰۱۱طايف، سعودی عربستان

شودیارې

سهار د لمر په یوې
د تورې شپې شودیارې واړولې
او زرین تخم یې د وړانګو په کې وشیندلو
سترګې د وریځې ټیکرې مخ ته ونیو
له خوشالۍ نه یې ورو ورو وژړل
په وړانګین کښت یې ښاخکې ښاخکې اوښکې وڅڅېدې
طلایي وږي رازرغون شول په کې
کوم شهزاده د پټکي ول لپاره
یا د کوم خوار سپېره بزګر په خاطر
چې درمینده ته یې اخېر ورکړی
زیږې سپرې طوافونه کوي
پېغلو یو خو ګېډۍ غنم راوړي
د پولې ډډې ته یې ډډه کړي
د چا غمبورې تور دي
د چا په زنه لیکه
د نجونو میرې خپل ماشوم ورور ته برېتونه ایښي.

۲۰۱۱طایف، سعودی عربستان

د ومانو جنازې

په ازغیو کې مې یون لندې بڼې دي
پښو کړې د زخمونو مې پڼې دي

له اسمانه د پولادو ږلۍ اوري
سرې لمبې شوې د ګلونو په بڼ پوري

خود په هره لاره پروت پرې کړی سر دی
چې په وینو لژند تېغ د سکندر دی

د وحشت خپسه ناسته په مرغیو
تکه توره باښه ګرځي په غونډیو

د چم پېغلې د سندرو ډول یې ګونګ دی
لګېدلی یې په شونډو د غم زنګ دی

د ستم په ځګو سپینې د نیل غاړې
په قلنګ کې سرې ډولۍ راڅخه غواړي

سـرې پـه وينـو د مچړوغـزي تنسـتې دي
چـې پـرې غوټـه د ومـانو جنـازې دي

بنـد پـه بنـد غـوځي نښـتري سـوې ګرګـې
شـوې لـه ډيـري ژړا وچـې د غـره سـترګې

د سـوځلي زړه پـه تـل کښـې مـې ده پټـه
لـه پيړيـو د زرتشـت د اور سـکروټه

د بـاران پـه ځـاى را اوري د اورکـاڼي
لولپـه پـه درمنـدو کـې درنـې واڼـې

د شـيدو پـه ځـاى يـې راشـي لـه (تـو) وينـې
ژبـړه غـوا چـې لـه ناکامـه ډډى وينـې

پـه کـودي چـې سـپرغۍ راغلـې کـوره کـوره
د ريحـان لـه ګلـو پورتـه شـوه لـوخړه

۲۰۱۱طايف، سعودى عربستان

چې تر چم تېروي لارې په ماینو کې
ماتې نه شي دا هینداري په ماینو کې

د اجل ورځې شېبه په شېبه شمارو
دي پېرۍ مو را ایسارې په ماینو کې

لاس نیوی مې د جنګو له پیره کړی
ما د مرګ کومي ته سپاري په ماینو کې

سربداله هغه وخت په ځان خبر شوم
درد راتېنګي کړې نوکارې په ماینو کې

سر به بیا د مرکنډیو فصل اخلو
چې کرلې مو شودیارې په ماینو کې

۲۰۱۱طایف، سعودي عربستان

بیا د غربت په کړېوانه راخښېدلی یمه
د سفراوښکه له بانه راخښېدلی یمه

د خیال په ګوتو مې راټول ستا د زخمو توري کړل
غزل غزل شومه له زړه راخښېدلی یمه

پرون دې ګرانې په زړګي لکه باران ورېدم
نن دې د سترګو په ناوه راخښېدلی یمه

چې د سندرو وچو پاڼو ته مې ساه ورکړې
د تخیل اسمانه ښه راخښېدلی یمه

لکه زړګی د مسافر د غم له اوښکو نه ډک
په نه خبره په بانه راخښېدلی یمه

ریحانه بیا د چا د سوي انتظار له سترګو
لکه د شمعې ټول شپه راخښېدلی یمه

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

وخت مې د دیدن ښکلې شېبې راڅخه وړي
سترګو کې مې اورکړي لېمې راڅخه وړي

نازد پېغلتوب دې ډېر او زه لکه ساحل
تا ځکه په شاني د څپې راڅخه وړي

لار تر شهید ځلي په تروږمیو کې وهم
څه سپېره بادونه دي ډیوې راڅخه وړي

شېخ په زړه کې ناستې وي بربنډې حورې تل
مات یې شه لاسونه چې پیالې راڅخه وړي

غاښ به دې اخېر په لنډۍ زنه کړمه خښ
څو به دې شیرینې بهانې راڅخه وړي

چیري مې ریحانه کړې نه دی د سرغم
ډار لرم چې دا ځلې شملې راڅخه وړي

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

سر به خورې د زورورو پاچاهي ده
په دې ښار د تورو زغرو پاچاهي ده

د چارقل تعويذ په غاړه ګرځومه
ستا د مړو سترګو کوډګرو پاچاهي ده

بس لنډۍ يې ملکه ورته ټاکلې
په زړګي مې د سندرو پاچاهي ده

ګرځوم يې د ښو په خبر په سترګو
که د لرو که د برو پاچاهي ده

پرهارونه په تندي ورمه ريحانه
لا تر اوسه د ډبرو پاچاهي ده

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

رمې د سترګو دې وخ، په کې رنځورې ښکاري
ګرد د بارودو چې دې، د ښهو شپول نیولی

ستا د نامه توري مې، په غزلونو څاڅي
ستا د ښکلا جلوو مې، تخیل ټول نیولی

د نبات څاڅکي یو څو، راباندې ولوروه
د مسکا لپو کې دې، د خولې کنډول نیولی

د ماشومانو په څېر، ښکلو پرې لوبې وکړې
هغه شیندلی زړه مې، ځینې راټول نیولی

د شرنګېدلو تورو، لښتې په خرپ ورکوي
ریحان د خیال په غاړه، د غزل ډول نیولی

څوک ورته نیسي ځولۍ، چا وي کچکول نیولی
خو ما ریحان ښکلو ته، د زړه غاټول نیولی

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د مرګي د ډاله ډنګ راپسي شوی
سور په وينو يمه جنګ راپسي شوی

د ناسور زخم په لپه کې داغ ورمه
د خاټول د نصيب رنګ راپسي شوی

د افسوس تبکی مې زړه خوري لکه توره
چې د چا د وينو زنګ راپسي شوی

د يار کلي کې مې سترګي رقيب خاري
يو څه لري خو په څنګ راپسي شوی

د سندرو بدرګي راپسي درومي
ستا د شنو بنګړيو شرنګ راپسي شوی

چې د خيال ژرنده مې ساتي په ګردش کې
يه ريحانه غنمرنګ راپسي شوی

۲۰۱۱ رياض، د ډاکتر دلاور استوګنځی

چولۍ

د اوړي سره غرمه وه
ډېره توده غرمه وه
مور مې وه ناسته په ختيين دالان کې
ستنه او تار يې وو د اون په لاس کې
زه يې هم خوا کې غلی کښېناستمه
ما ويل څه کړې مورې
دې ويل چولۍ کومه
ستا ناوکۍ لپاره
زه مې له مور سره لگيا وم په خوږو خبرو
له دروازې نه مې ملگري راته غږ را وکړ
ژر کړه راځه د غره په لوري څو کو چيان راغلي
ما هم په بيړه کې رامنډه کړله
خو ،ښۍ پښه مې په چپۍ پايځه کښې بنده شوله
د سرای په منځ کې پړمخ ولوېدمه
(وۍ مخ مې تور شو) دا اواز مې تر غوږېنو راغی
زه روغ رمټ ومه راپورته شومه

خو د خوږې مورکۍ له ګوتې مې وه ستن ختلې
ښایي چې نن یې و ګوتمو هېر شوی
کاشکې چې نه یې وای ګوتمو هېر شوی

۲۰۰۹ سر روضه، پکتیکا

خلوریزه

نـــرګس ،غـــاټول ،رامبېـــل چامبېـــل تـــازه تـــازه ګلونـــه
ریحـــان ،ګـــلاب او رانـــه پـــاتې دي چـــې خـــه ګلونـــه
زمـــا د رنځـــورې لـــیلا ژېـــړ مـــخ تـــه یـــې رنـــګ تلـــی دی
ځکـــه مـــې خـــوښ دي لـــه دې واړو ،غـــوربېژه ګلونـــه

ستا په مینه کې څه مسته اوازه یم
د هر چا تر غوږو تللې انګازه یم

نم د اوښکو مې را اوري په ګریوان کې
په یادونو دې تر اوسه لا تازه یم

ما دی څښلی اوبه خور له بورو سترګو
د شهید په قبر شنه لکه خازه یم

التفات دې د غلچک نظر په کار دی
پخلا شوی همېشه په رمازه یم

لپې لپې به مېوه د مینې درکړم
ښکلیه راشه اختریزه دروازه یم

ریحان کله درنه خوله په زور اخیستې
وایه وایه دغه ته یې او دا زه یم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تلوسې مې زښته ډېرې کي خوله راکړي
چې کوڅې تر نظر تېري کي خوله راکړي

ورته وايم سبا بيا ګرانې راځمه
بس راغاړي وځي په زېري کې خوله راکړي

تور پېکي ته چې ښنه ورکړي په يو لوري
سپينې لېڅې راچاپيري کي، خوله راکړي

د پردېس زړګي تهاکي ورښکاره کړم
غلې غلې ګيلې هېري کي خوله راکړي

د نظر تر هوده لاندې ښکلی نيسم
يه ريحانه انکار چېري کي، خوله راکړي

(کي: کړي)
۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

پټ يو له دنيا څو دغه بورې په خبرو شي
تا نه چې څولګۍ وا خلمه حورې په خبرو شي

څو به د محشر په ورځ انکار زما د خون کوې
رابه دې د سپينو لېڅو تورې په خبرو شي

شکر څو په شاتو په شکرو دی ايستل په کار
ژبه مې چې ستا په بارخو (څري)، په خبرو شي

شوخ بادار نظر مې چې د څولې وعده دريادده کړه
مړاوي ټيټي ستر ګې دې مزدوري په خبرو شي

ستړي د بزګر کاته اسمان ته بې څه نه ښکاري
ګوره چې اوس څاڅکي څاڅکي اوري په خبرو شي

خود به نو ريحان درته هک پک ګوري د بت غونډې
يو ځلې چې ستا شونډې مغروري په خبرو شي

۲۰۱۲ طايف، سعودی عربستان

وهابي کوڅو کې پلونه صوفیانه ږدم
د خیال ژبه ستا د شونډو په خوږده ږدم

په ویاله د ځیګرخون یې اودس کړی
د ارمان تندی په زړه کې په سجده ږدم

د یادونو پتنګان دي نڅومه
تر سهاره په لېمو ورته ډېوه ږدم

چې د هرې وړانګې څوکه دي لمده شي
د ګل غېږه کې ژوندون قطره ږدم

د غزل غوندې مې خیال ته غلی راغلې
په قدم قدم کې درته زړه ږدم

هلته هم جانانه ستا غم راسره وي
ریحان کله چې لاسونه په کعبه ږدم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ستا د زورورو سترګو زور دی
جوړ یې چې زما په زړه کې کور دی

رڼګه بنګه غبرګې ته را رنګه شوې
ته وا د ساحل څپې انځور دی

کاڼي يې اخيستي په آيينو پسې
مخ يې د بارود په لوګو خړ دی

غوڅې يې غړۍ د سرو ګلونو کړې
لاس کې د خزان د سېلۍ لور دی

ستا له شنو بنګړیو نه الهام اخلي
چم کې د ریحان د غزل شور دی

۲۰۱۲ طايف، سعودي عربستان

د سينې ورغوی

د (تو) په ژبه دې بېګا چې غلی غلی ثاڼو
زما د سينې ورغوی
وجود مې داسې تخنېدو، تخنېدو
لکه دهقان وې د خپل (لاندې) د مې
خولې ته نيولې لپه
په مينه مينه ورکوې اوربشې

د ښو ترخې

د زړه په غره مې د غم بم پرېوتی
سويان د اوښکو د لېمو له برغي منډې وهي
د ښو ترخې ورنه پاتې شولې

د زړه جومات

زما د زړه جومات ته
جانانه ستا د حسن
ټول مقتديان راغلي
خال دې د وريځو له محراب څخه اذان وركوي
پوه پېچكه دې په ټنډه پرته
داسې ښكاريږي چې امام دی د سجدې په حال كې
د ښو صف دې د لېمو په مصله ولاړ دی

شــعر د شـــعار پــه کچــر رنهــر ځـــي بويــه آس د هنــر
دغــــه نازکـــــه نــــاوکۍ غـــــواړي لبــــاس د هنـــــر

د درد پـــه ګوتـــو دې غـــزل چـــې زړونـــه وتخنـــوي
لـــه خپلـــو ســترګو نــه پــه غــاړه کــړه ګــيلاس د هنــر

ســـتا لــه پيغــام ځخــه منکــر نــه يــم خــو دومــره وايــم
ماتـــــه ښـــــکلا ماتــــه لفظونـــه دي اســـاس د هنــــر

کـــه دي ســـندرو تـــه ښـــکنځلي وايـــم ومـــې ببښـــه
راپيـــدا شـــوی دی پـــه ذهـــن کـــې وســـواس د هنـــر

چــــې غزلتـــوري دې ريحانــــه مريـــدان شــــي واړه
د تخيــــل پـــه خانقـــاه کـــې نيســــه لاس د هنــــر

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

چې خړپړ یم په غبار کې د بارودو
یون مې کړی دی په ښار کې د بارودو

چې د چا د سر پیاله به کړي په غاړه
راغی راغی په خمار کې د بارودو

نظر ستوري مې په سرو وینو لړلي
ګرځي ګرځي په مدار کې د بارودو

له جور ړنګه زړه نازړه خټکی پرې کړي
په پالېز کې لا هم ثار کړي د بارودو

د ژوند مړی مې اخیستی په اوږو دی
قدمونه ږدم په لار کې د بارودو

د ریحان د غزل هار مې سینه سوځي
ملغلرې دي په تار کې د بارودو

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

د انتظار د مړو رڼو اوښکو اثر دی صنم
چې په سپېدو کې راجوت لکه سحر دی صنم

د هیلو کلی مې د وړانګو په منګول کې اخلي
د زړه په غره مې راختلی لکه لمر دی صنم

دځواني مینې خمار وړمه په لېمو کې پسې
چیلم ،کبل، د چینې غاړه، مازیګر دی صنم

لکه ماشوم لاس په نکریزو تر سهاره ویښ یم
لکه هګۍ لکه مېوه لکه اختر دی صنم

توري منګولي د بارودو به ایمان پرې راوړي
په کې مسکی د مینې پ یغمبر دی صنم

بس د نظر ځپو یې غلی غلی واخیستمه
کښتۍ د سترګو مې غرقېږي سمندر دی صنم

د زړه کعبې ته به مې جوړ کړي د غزلو بتان
په تخیل کې مې لګیا ازر ازر دی صنم

لکه د ډېر وخت مسافر چې ځي د کلي په لور
ریحانه دا سې تلوسه، دا سې سفر دی صنم

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

څلوریزه

رازده کړې مور للو باندې خبرې
په قربان او په ټپو باندې خبرې
ما ایمان دی په پښتو باندې راوړی
ځکه کړمه په پښتو باندې خبرې

د لمر مسیح

شپې د ویر جامې اغوستې
تکې تورې تکې تورې
چار چاپېره خاموشي ده
فضا ټوله د بارودو ګرد نیولې
د شبنم په تور بخونه شان کفن کې
د ګلپاڼو مړي نغښتي
سپوږمۍ پټه خوله ژړا کړي
د رڼو اوښکو له ستورو یې لمن د اسمان ډکه
اسوېلي یې کله کله
د لمبو په غشو توره تیاره ولي
ګوندي ژر د غره په څوکه
راښکاره د لمر مسیح شي
د نسیم په لاس ترخه فضا جارو کړي
د سپوږمۍ اوښکې کړي پاکې
او د وړانګو په لاسو یې

د بارودو ګرځ
وهلی
د شبنم
کفن
تری تم شي ،فنا شي
پوکي پوکي ساه د باغ په هدیره کشې
د ګلپاڼو مړي بېرته راژوندي کړي

ثلوریزه

لونــد ګرېــوان خیرلــی مینتــوب کــې درتــه وخانــدي
شــین شــي لــه خنــدا پــه لبونتــوب کــې درتــه وخانــدي
دا رنګــه ریحانــه د ځــوانۍ نیمګــړی عمــر وي
بــس لکــه یــو ښــکلی چــې پــه خــوب کــې درتــه وخانــدي

راوړي ناري له کومې خوا د مرده باد اورم
ساره ساړه اسوېلي سم د سپېره باد اورم

د یاد کوترو ته دې اوښکې اوښکې ژدن شیندمه
غومبر غومبر مې شي زړګی ام البلاد اورم

زه داسې نه وایم چې چوپې دي، څه نه وایي دوئ
زه خو د قبر د لوحو له خولې فریاد اورم

ځم چې د غره د مستو زرکو ژبه یاده کړمه
نه د ملا خولې ته کېنم نه د الحاد اورم

غزل غزل یې د ناسور زخم جامې اغوستې
زه د ریحان مسره مسره له درد اباد اورم

۲۰۱۲ طایف، سعودی عربستان

د سرو سکروټو بارانونه له هر ځینه راځي
یوه شېبه مو چې په کلي ګلورینه راځي

زړه راته وایي بس غاښونه یې په زنه ټینګ که
خدای خبر ولې یې په ښکلو دومره مینه راځي

ستا د ټیکري پیڅکه مې ډېره شي رایاده موري
په مزدورۍ کې مې له پوزې نه چې وینه راځي

د هغوی لارې وي تر داره په سنګسار وتلې
د چا په خوله باندې چې تل خبره سپینه راځي

ریحان منلی دی ریبار ته سر په دې زېري کې
وایي یو ځل به دې سنګ دله یار په مړینه راځي

۲۰۱۰ طایف، سعودی عربستان

او سیږي په اسمان کې ډېر سرزوري دي ریحانه
دا ښکلي ښکلي ښکلي لکه ستوري دي ریحانه

د اوښکو رڼه پرخه دې پرې څاڅکي څاڅکي څاڅي
غوټۍ د غزلونو دې سمسوري دي ریحانه

اخر به مې د مینې لاس لمنې ته را رسي
هر څو که دروازې راپسې پورې وي ریحانه

که کاڼي وي نو درند ښه دی همدغسې دې پروت وي
که زړه دې په سینه کې وي نو ښوري دي ریحانه

د وخت له سوې تندې له آهاره خبر نه یم
په سر مې چې د مور د دعا سیوري دي ریحانه

دانې وي د لونګو، لونګین یې ترې نه جوړ کړ
اوس پېغلې وایي ستا د غزلتوري دي ریحانه

په شونډو مې برېتونه رږده چې نن رقیبان سوځو
راګوري دي، راګوري دي، راګوري دي ریحانه

په تڼاکو پښو اخیستی مې هر پل دی
ستا تر کلي په سکروټو کې مزل دی

له شهید کابل یې غېږه ګرځولې
چې په سرو وینو کښې لړند مې غزل دی

له ښکلا نه دې نیمګړی تصویر جوړ کړي
تخیل مې په ماینونو باندې شل دی

د یادونو ماشومان دې زړه ته راشي
څوک یې زخم ګڼي څوک وايي چې ګل دی

ستا د ارت ګرېوانه قصور یې بویه
چې جارو وهې نظر مې درته غل دی

له پېرېو لوغړني شېبې شماري
د زرتشت اور د ریحان په زړه کې بل دی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

کندو

خړبادونه را الوتي
د عقرب ستورى ختلى
زه هم سترړى په پټي کې
سپېره مخ يمه نتلى
کوت ته کېنا ستم د باري
خړ ځادر رانه پېچلى
چنارو سرو ته ګورم
چې نظر مې شو په پوله
د مېږيانو تور بهير پرې را روان وو
جنازه يې د بورا وه را اخيستې
چې کندو د را روان ژمي پرې ډک کړي
د خپل غار خولې ته نژدې شول
چې په سر يې وه ډبره
په ډبره پروت کربوړى
سر يې ښکته پورته کيږي
ته به وايې چې سپوږمۍ ته کړي ښکنځلي
د مېږيانو په کتار يې چې نظر شو

دا فرصت یې غنیمت کړ
پرې ورټوپ یې کړل له پاسه
حلق نه تېره یې په یوه ګوله بورا کړه
د خوارانو په خوارۍ یې سپېرې خاورې واړولې
ما مې ژوند ته فکر وکړ
د مېږیانو په هینداره کې خپل ځان راته جوت شو
زه هم بس په څېر د دوی یم
نه پوهېږم چې دا پاس تیار خور څوک دی ؟.!

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

څلوریزه

کـــه زغـــرو تـــورو مـــو پـــه ســـر حکمرانـــي کـــړې ده
پـــه کـــې ســـاتنه مـــو تـــر اوســـه د زړګـــي کـــړې ده
ترخـــه ګردونـــه لـــه ګلپـــاڼو نـــه پـــه اوښـــکو وینځـــو
مـــونږ پـــه بـــارودو کـــې د مینـــې زنـــدګي کـــړې ده

د غره ګرېوان

لمن يې کړې له سور ساندو ورته
پکې د شنو ترخو نقشه جوړه ده
خړې غونډۍ ته پسرلي په هنر
زېړه خولۍ د (غورېږه) جوړه ده

چې پاکوي اوښکې د دښت په پېځو
د هر کمره له زړه چاودونه ژاړي
د غره ګرېوان چې داسې لوند ښکاري
د سپينو واورو له بېلتونه ژاړي
د سپينو زانيو اميلونه ګوره
د شنه اسمان په پلن تټر ښکاري
کله د وريځو په ټيکري کې پټ شي
يوه شېبه وروسته بهر ښکاري

ورسره را يې وړه ښکلا د جهان
د اوښ په ملا باندې انډي ښوري
په دې يوه کې اذانګونه د چړګ
په دغه بل کې يې سبرلې ښوري

ځمه پټو ته له همزولو سره
د پولي کوټ نه چې سوندۍ راوړم
کړم د زړې ترورکۍ له سر نه يې ځار
بدل کې ګوړه ترې چکۍ راوړم

د خوړينو واورو د تربرف له وجي
يو څو شپې به ساتېرې وکړو
د جومات بام مو دې چاکونه کړي
را ځئ چې ورشو پرې خوسۍ وکړو

لاندې شو ختم اوس کوبۍ خورندۍ که
ژر شه مور جانې د سپينکيو وار دی
شنه به ګوډۍ ګوډۍ راوړمه درته
هر برېځر د پيرکو وار دی

اظهار د مینې ته سبب ګوري
سترګې مې بیا یو څه غضب ګوري
څوک په ګل پرخه کړي ګمان د شونډو
څوک له یقینه په کې رب ګوري

زیاتې مې زړه د بېلتون برېښ وهلی
ستا په سینه د وصال تب ګوري
لکه مزدور عجم زړګی مې ربړدي
نظر دې نبغ لکه عرب ګوري
چې سرګردان دې د نظر چنګک دی
بس د ریحان د زړګي کب ګوري

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تور د مینې په تندي ورسره وړمه
زړه په حسن کې بندي ورسره وړمه

که بېلتون یې کشمالې د یاد تازه کړي
د لېمو (نون) کودي ورسره وړمه

د اووو سورونو پېر مې زړه کې ناست دی
د سندرو مریدي ورسره وړمه

کړم تر داره د جانان د نامه ذکر
بدرګه کاڼي ګړدي ورسره وړمه

که په هر قدم کې وخت، مرګی کړلی
امیدونه به ژوندي ورسره وړمه

د ریحان د خیال لــه دښتې کوچۍ لاړه
داغ په زړه لکه ریدي ورسره وړمه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

چاودې شونډې

چې خزان دربانده دي راغی ګلبدنې
د باڼخو څوکې مې غبرګې شوې نونې

هسې نه غوڅ مړوندونه پکې راشي
د ویالې اوبه شوې ورو ورو سوربخنوې

د ښکلا دښمن اري ورپسې راوړي
په سپین غره ! لاس دې پرې د هرې ونې

تخیل نه مې د تورو رمې تښتي
د غزل سوې کېږدۍ مې په زړه پلنې

سره غرمه یخه خولګۍ په دروازه کې
کوی نه شو اوس له ښکلو دا غوښتنې

داسې اوردی لګېدلی هر څه سوځې
کلی، ښار، دښتې، صحرا، غرونه، رغنې

چې له (ژي) سره شي (تاته) کوچۍ نشته
د ماخۍ څوکې يې نه نيسي لمنې

بورا ځکه د ازغو په څوکو زانګي
د غوټۍ شونډې خزان کړلې پمنې

په رنجو باندې ګمان کړي د بارودو
د دوۍ سترګي دې له ځايه نه خيرنې

زړه مې مينه، عقل وېره کړي له وخته
همېشه سره په جنګ وي لکه بنې

ښايي بېخ يې د بارود چينجي خوړلی
چنار پاڼې په څرمونې شوې ډډنې

سلسلې د جنازو دې نه تم کيږي
په ژړا ژړا مو سترګي شوې لېچنې

غم ځپلي چاودي شونډې په کې ګورم
رانه غلې آيينې کوي پوښتنې

د زړه حال چاته په خوله ویلی نه شو
قصیدې مو د زخمونو کړې شننې

اوس مو نه پرېږدي لاسونه تر ګلونو
ورکولې مو ازغو ته چې بلنې

د یتیم د بڼو څوکې چې لمدې شي
بس زما د زړه په سر کې وهې ستنې

په کې جوړې انځورونه د وحشت دي
له هوسیو نه ښکاري ایستې څرمنې

نه د پېغلو د واده د شپې ټپې شته
نه ځوانان شته چې ډولو ته څنې څونې

څه به تمه کړو د کورتو د غوړیو
چې لېوان مو د رمو کوي څارنې

له خپل ځانه په هینداره کې وبرېږو
بلا وخت دی شوې مو سترګې بلا جنې

د زرتشت سکروټي ګام په ګام کرلې
له پېړیو مو شیبې دي لوغړنې

د مرګي کچکول په غاړه پسې ګرځو
په هر در ،د تورو زغرو کړو بسپنې

د ریحان زخم ګلاب د (سرروضې) دی
داغ یې وړی له غاټولو د (ښرنې)

ښرنه: د پکتیکا پلازمینه او سر روضه زما اصلی ټاټوبی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

څلوریزه

خاموش ګودر چې د سندرو په منګول کې وا خلم
د زړه له کومي سیپارې راپسي ډېري وایي
ګوره چې کله به مې خلاص کړي له پرد بس زنځیره
د پېغلو میره خو تسبې راپسي ډېري وایي

د عبدالرحمن غضري د غزل په لیکه

" وحشي ګوزار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته
وخته پرهار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

چې د تنهاکو په ښپلوکې د یارکلي ته ځي
عشقه انګار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

ښایي کوم ښکلی درته شېبه سترګونه وهي
د تسبو شمار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

زړونه مو دومره غېږ په غېږه په درزا ولي دي
نظره ښار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

د اوښکو ستوري هر ماښام رانه پسول ته غواړي
اسمانه هار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

د غضري په ښېر دې روح کې نوم د یار ختلی
ریحانه دار ته دومره تږی پښتوا نه وي چېرته

کړم بیان به درته کوم په یارانه کې
زر خوندونه رامالوم په یارانه کې

د یادونو په ورا بانو کې دې ناست یم
تخنوي مې لکه زوم په یارانه کې

دا غماز پیکی دې واړوه له مخه
څوک خو داسې نه وي شوم په یارانه کې

سره غرمه، پخه خولګۍ، زړه مې درزیږي
لا تراوسه یمه اوم په یارانه کې

په تندي یې نښوم د کوڅې کاڼي
ما ګټلی دومره نوم په یارانه کې

بدرګه به یې ورېمې درسره درومې
که ریحان دې شي معدوم په یارانه کې

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

نور به ریحانه ورته نه ږدم په ورغوي زړګی
ښکلي زړه نه لري په اور باندي راسوي زړګی

د ګران وطن غمونه واړه دې ښبتي پوري
لکه (سرسوبندي) مې غلی غلی روي زړګی

ښايي دانې دانې يادونه دې پاخه شول په کې
لکه انار غوندې مې ترک درپسې چوي زړګی

مخ دې اشنا دشيدو جام دی په کې شک نشته دی
خو له ما غواړي ستا د سپين بارخو پيروي،زړګی

زاړه ټکور شول په سينه کې اوس درزا نه کوي
ځکه داغونه رانه غواړي نوي نوي، زړګی

دچا په درد ،دچا په غم باندې درد من چې نه شي
څه يې دی فرق که په سينه کې وي که نه وي زړګی

د سهار نرۍ نرۍ نازکې وږانګې
له نسیم سره په دنګ چنار کې زانګي

کلکه مځکه مې د زړه پوټۍ پوټۍ شوه
د جانان غمونه تل پرې وهي سانګې

په دریاب کې نه ګرداب ګوري نه پیثکه
په تصویر پسې دي هر ځای ته وردانګي

چې مې وخاندي د شعر په ونه پوري
ماتوي مې د سپېثلو هیلو ثانګې

غریبي ده که وم مړ د خاک په غاړه
سقاط ورکړئ ثو سندرې لرم پانګې

د رقیب نوم یې اخیستی برېځر دی
ریحان ځکه ترمابنامه وهي کانګي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

راځئ چې د سندرو مات پيوند سره پيوند کړو
ټپه د ملالۍ به له ميوند سره پيوند کړو

کړۍ به يې ورواچوو لاسونو ته د کرکې
زنځير د خوږې مينې به له ژوند سره پيوند کړو

چې نور پرې د وير د کلي ماته خاموشي شي
د شنو بنګړيو شرنګ به له مړوند سره پيوند کړو

لمن له کاڼو ډکه لکه غر ګوزار به نه کړو
مصرۍ د (دراني) به له خپل (اند) سره پيوند کړو

د ګوتو په ليندو کې به د مينې غشي ولو
غوټۍ به د ګلاب له کمربند سره پيوند کړو

په څيري ګرېوانه چې ټک وهي تڼۍ د اوښکو
راځه ريحانه ځان به له دې ګوند سره پيوند کړو

٢٠١١ طايف، سعودی عربستان

تر سهاره لکه ستوري غزلتوري
غلي غلي راته ګوري، غزلتوري

د غزل پښې مې غبرګي دې الوتې
د ماينونو په سر ښوري، غزلتوري

دا رقيب خو دې نظر ته سپېلنی شه
راکوي دې سترګې توري، غزلتوري

تخيل مې د کابل په ياد کې سوی
له سکروټو نه را اوري غزلتوري

ستا د حسن تر قدم لاندې چاودلي
د حباب په څېر کمزوري، غزلتوري

د چم ښکلي درته څه ښکاري ريحانه!
غزلتوري، غزلتوري، غزلتوري

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

هغه په زړه نوم د جانان نه لري
څوک چې رېښې رېښې ګرېوان نه لري

ستا به یادونو مې زړه دا رنګه وي
لکه یو کور چې ماشومان نه لري

بلا دې واخلم چې انکار دې وکړ
ژوند وي بې کیفه چې ارمان نه لري

د بم لوخړو تري نه لوری ورک کړ
زخمي دعاووي مو اسمان نه لري

د غزلتوري مې ډالۍ راوړې
پېغلې په غاړو کې مرجان نه لري

خالي اوربل یې په ټیکري کې پټ دی
کودي مات شوي دي ریحان نه لري

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

ګوري اسمان ته له دالانه ، درنه لاړه نه شي
څاڅکي دې غت پرېږده بارانه ،درنه لاړه نه شي

د ښکلا زانه مې د شعر د غره په سر ګرځوه
کوه پرې پام د خیال اسمانه درنه لاړه نه شي

د سترګو کاني دې د د زلفو په مچړوغزه کې ږده
چې مې رمه د نظر، ګرانه ،درنه لاړه نه شي

ریښې ریښې به شي ارمان مې چې په خاورو نه کړې
تنۍ د اوښکو مې ګریوانه درنه لاړه نه شي

څوک له ساحله درلېږي څپې څپې اسویلي
د زورور بېړۍ، طوفانه درنه لاړه نه شي

ریحانه ټینګه د الهام پرۍ په غېږ کې نیسه
بې یکه زاره یه قربانه، درنه لاړه نه شي

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

تومنه لپه

ژوند لکه لمر له يوه خاموشه ښاره
د شپې له خېټې د سحر په لاسو
د غره تر بامه راشي
لومړی د وړانګو په زرينو شونډو
د چنار شونډې ښکل کړي
خوږو نغمو ته مرغکۍ پاڅوي
د برېځر تومنه لپه کړي له کلي ډکه
د تنارو په تېغنو ايښې وي خاورينې کټوې
ستړي د دهقان ته تر شودیارو ورځي
د بنګارونو وږمې
نري لوګي پاس د بامونو په سر
لکه پرۍ د افسانو کړي نڅا
ژوند لکه لمر دی په توده غېږه کې
غرمه ورتينګ کړي د پېغلې په شان
تودې خولګۍ وي په خولو لړلې
د زړه درزا ، د نظر څاروي له کونجو د سترګو
زېږي زېږي د پلوشو شالونه

د مازیګر په ناوې وغوړوي
د بنګړو شور لکه ورابانې راځي
د ګودر زوم له خوشالۍ نه په خولو کې ډوب وي
ژوند لکه لمر د غره له بامه د ماښام په زینه
کوزیږي غلی غلی
له شفقي سترګو یې ویني رغړي
د هدیرې جنډې یې
وروستۍ وړانګو ته انتظار کوي له ډېره وخته.

۲۰۱۱ طایف، سعودي عربستان

ځم له باده سره غرونو ته لار ګورم
د ډول غږ یم ګړنګونو ته لار ګورم

د نظر په تار مې سترګي پیاده کړې
غلی غلی زړونو ته لار ګورم

ستا له کلي هدیرې دې راتاو شوي
په قبرو کې قدمونو ته لار ګورم

چې مې ستا د نوم زګېروی په شونډو راشي
څړیکې غواړمه دردونو ته لار ګورم

څاڅکي څاڅکي یم له زړه راڅڅېدلی
لکه وینه غزلونو ته لار ګورم

په بڼو کې پټپټونی کړم ریحانه
لکه اوښکه ګرېوانونو ته لار ګورم

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

نور اموخته کړه زياتي ځان په مينه
اشنا ترلی دی جهان په مينه

ژوند مې نيم ژواندو حوصلو ته ورکړه
پوري په شوندو کړه پېزوان په مينه

مکان به وکړي اقتدا ورپسې
که دې پيدا کړو لا مکان په مينه

يوازې ذکر د صنم چې کوو
تر داره درومو تر نېروان په مينه

ستا د يادونو په کښتۍ کې ناست يم
تېر به د هجر شي طوفان په مينه

شي به کافر که ترې نظر واړوي
ريحان راوړی دی ايمان په مينه

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

خوښــۍ دې واخيســـتې لــه ځانــه ســره ،غــم پــاتې شـــو
پـــه هـــره ســـترګه د ښـو پـــه څوکــو نـــم پـــاتې شـــو

د هـــر ازغـــي پـــه ســـر دې ګـــورم ګلـــورين يادونـــه
د هـــر ازغـــي ســـر مـــې تنهـــاکو تـــه ارم پـــاتې شـــو

ســـتا لـــه يـــادونو ســـره غلـــۍ غلـــۍ تـــک راکـــوي
غـــم دې زمـــا د زړه پـــه ســـر لکـــه لـــړم پـــاتې شـــو

د ځـــوانۍ ګـــل دې څـــه بـــې وختـــه خـــزان ورژاوه
ژونـد مـې پـه څوکـو د ازغـو لکـه شـبنم پـاتې شـو

دی تـــرۍ تـــم د غنمرنـــګ حســـن غـــزل دې رانـــه
خيـال مـې چـاودلی وريـږې لکـه غـنم پـاتې شـو

ريحـــان چـــې ســـتا د بيـــا ليـــدلو تمنـــا لرلـــه
هغـه ارمـان يـې خـاورې خـاورې تـر قـدم پـاتې شـو

يادونه: پورتنی غزل د ځوانيمرګ محب الله بهرام ارواته ليکلی

را دې شي له ذکره سره سم ،پېریان
ستا د ښکلاګانو د حرم پېریان

ډوب به یې د وینو په سره ډنډ ه کړي
ناست یې په تنکۍ سینه د بم پېریان

راوړئ د ګهیځ له پیر د لمر تعویذ
ډېر شول په تیارو کې د تور تم پېریان

مړه مړه راته مه ګوره په مړو سترګو
بیا مې درته ونیسي صنم، پېریان

ناست یمه یوازې خو تخنېژمه
ښایي په دې ښکلو کې شته هم پېریان

بس چې درته غوټې د غزل سپړي
کړه پرې بند ریحانه د قلم پېریان

ګرانه یاره مسافره رانه لاړې
یه زما د زړګي سره رانه لاړې

زما زړه کې دې خنجر د بېلتون پرېښود
یو ناڅاپه، ناخبره رانه لاړې

په خوبو کې مې په تا پسې سلګۍ دي
خنده رویه، جادوګره رانه لاړې

ستا د غم ماښام په غېږ کې یم نیولی
ځوانیمرګه، مازیګره رانه لاړې

غبرګې سترګې یې ړندې له خدایه غواړم
ښکلیه چا کړې له نظره، رانه لاړې

د ریحان د زړګي زور اوبه اوبه شو
چې لحد ته زوروره رانه لاړې

یادونه: چې زما یو خوږ ملګری ارواښاد لعل محمد مې په خوب ولید، دا غزل مې ورته ولیک.

په بارودو کې په ژوند پسې روان یم
زره چاودی په اوربند پسې روان یم

د شهیدې کوچۍ مړی دی نیمګړی
بوټي څارم په مړوند پسې روان یم

په وطن مې د جنګونو پېریان ناست دي
هر زیارت ته یې په بند پسې روان یم

لکه ماتې څانګې زړونه پرې تړمه
د سندرو په کمند پسې روان یم

د خولې ګوړه یې ریحانه راڅټلې
په مزه مزه ،په خوند پسې روان یم

۲۰۱۱ ریاض، د داود ګلالي دفتر

چې ووینم په سترګو د دلبر غونډې يو څوک
رالوېږي په لېمو کې د شرر غونډې يو څوک

تر پښو يې غلی غلی د چينې په شان بهېږم
په سر باندې مې پروت دی لکه غر غونډې يو څوک

ولاړ مې وي دا ښکلي په لېمو لکه باڼه
ولاړ مې وي په زړه کې د خنجر غونډې يو څوک

د لمر په ژېړ تابوت کې به د شپې مړی کړي بند
راځي به په دې مېنه د سحر غونډې يو څوک

سرې لپې مې ډکې ږي د لېمو هر مازيګر
په سترګو کې مې اوسي د ګودر غونډې يو څوک

ريحان چې له لفظونو د غزلو بتان تراشي
اوسېږي يې په خيال کې د مرمر غونډې يو څوک

غواړي چې بیا راباندي وباسي بړاس د اوښکو
لښکر غمونه را روان دي پاس په آس د اوښکو

چې یې د زړونو په هندارو خیري پاتي نه دي
داسي مخونه همېشه لري لباس د اوښکو

د تسبو څونډې د ریا په څاڅکو نه لمدوو
مونږ ه په شپو څښو زاهده ډک ګیلاس د اوښکو

په بهانه بهانه غسل ورکوي ښه وته
زیاتي خو اوج ته رسېدلی دی وسواس د اوښکو

ریحانه دومره له یتیمه لاس په سر هم نه یو
د پلار یادونه تېروي پرې رنه لاس د اوښکو

شومه دم وي ، نیمه شپه کې غزل راشي
ستا یادونو سره زړه کې غزل راشي

چې ګناه ده که ثواب دی ، نه پوهېږم
کله کله په لمانځه کې غزل راشي

ځوړند سر ،ګروم ځمکه،دېوال ته
چې رانشي په غرمه کې غزل راشي

ستا د سترګو رمې پیایمه په خیال کې
ستا د زلفو په خېمه کې غزل راشي

د الهام د کلي میره راته ښکاري
ستا په هره خاطره کې غزل راشي

انتخاب د غورېژه د ګل ردیف کړم
رنځور ګرزمه په غره کې غزل راشي

انتظار دې د راتلو کړمه ریحانه
لار دې څارم په زینه کې غزل راشي

څوک چې د جانان د کوڅې څرک وهي
پل به د سکروټو په پاټک وهي

پاڼې یې له ډېره درده ولوېږي
ځانګه، د بارود لړم چې ټک وهي

زړونه مو چې غورځي د ماهي په څېر
ښکلي یې د سترګو په چنګک وهي

نن یې د نازونو ،انداز نوی دی
مخ مې د پېکي په پوست څپک وهي

وباسي غونډاري د سرونو ترې
خدایه چې دا څوک د جنګ غړک وهي

اوس مې نو ریحانه زړه جنت ته ځي
چا ویل چې حورې هم سترګک وهي

ږدي مې کاينات که په ورغوي رب
زه به تنها راوړمه خودي ورنه

يو سترګک د لمر يې وجود ختم کړي
قاف تر قافه څوکه وړانګې ځي ورنه

ستا د کوڅې کاڼو سره عشق لرم
اخلمه خولګۍ زه په تندي ورنه

ماته خو يوازې سمندر ښکاري
جوړ شي که څپې يا ډومبکي ورنه

واړه کاينات به بې مفهومه شي
لرې کړې که جمع او منفي ورنه

نشت کې چې د هست په پله ريحان ګرځي
بې مظهره درومي خوشبويي ورنه

يو او بل ته نيسي لارې،په مخ درومي
ارادې يې دي خونکارې ،په مخ درومي

سترګک ووهي په بيړه کې دا ښکلي
لګوي په زړو نوکارې،په مخ درومي

په کې وشيندي تخمونه د سکروټو
اړوي په بم شوديارې ، په مخ درومي

د جنګونو له غړکې نه راباسي
د بارودو تور غونډارې په مخ درومي

رنګ په وينو سور (ځونډې) بوټي کې زانګي
د ريحان له سترګو دارې په مخ درومي

د ځونډې د غزل په پيروي

جوړ د اوښکو مې په مخ باندې برسات شي
ياره مينه دې غونډۍ د عرفات شي

د نظر لاس مې دزړه په نبض کېږدي
په رنځور چې دې د سترګو التفات شي

ستا د حسن غزل بت به ترېنه جوړ کړم
راپيدا که له مرمرو نه لغات شي

په کې ګورم حديثونه د ښکلاوو
راته وير چې دې د ښکلي مخ مشکات شي

زړګلونه غوړېدلي به ترې ځار کړي
يو ازغی مې که د مينې زړه کې مات شي

د نظر احرام دې ټول رانه چاپېر کړم
چې ګذر مې ستا د سترګو له ميقات شي

د خيال بڼ کښې مې د شونډو مچۍ ګرځي
يه ريحانه غزلتوري به مې شات شي

زخمي ريحان

لولپه مې چې په زړه کې هر ارمان دی
پروت د سرو لمبو په منځ کې مې جانان دی

د هر خاک ترخې په اوښکو زرغونیږي
هره مینه هر یو کلی ګلستان دی

سرې ګلپاڼې په څوځانو کې زنګیږي
ورپسې سپېره بادونه دي ، خزان دی

اوس دې ولمانځم په څه باندې میونده
چې نښتی مې په ستوني کې ارمان دی

د ټوپک مرمۍ د بام کودي خوړلي
په کوڅه کې پروت زخمي رخمي ريحان دی

د زلمو اتڼ په وير باندې بدل شو
ډول په وینو باندې سور ، خالي میدان دی

هر ازغی مې له تڼاکو خولګۍ اخلي
رنګولی مې په وینو بیابان دی

بړبوکیو شیش محل مې ورنه ساتئ
هر سړی کاڼي په لاس کې را روان دی

د هر چا د غوږ کاټې یې دي شلولي
رالوېدلی دلته تندر د اسمان دی

سور غبار د غورېږو ګلو نیولی
د سویانو د هوسیو لو روان دی

بیا هم یو، د یو د بل د وینو تږي
یو مو دین یو مو مذهب یو مو قرآن دی

چې تر ګوره د ورور مړی وړم یواځې
هر سړی دلته اخته په ویر د ځان دی

د زړه ورخ مې د غمونو سیلاب وړی
د وجود تخم مې سراسر تاوان دی

چې د ورور په وينو زنګ د تورې وينځي
دا سړی د چم په خلکو کې ښه ځوان دی

د زخمي زخمي شاعر زخمي غزلي
لژند لژند يې په وينو کې ديوان دی

حبابونه مې د وينو زړه کې چوي
د غمونو پرې شپه شپه باران دی

نيل د سرې ډولۍ قلنګ راڅخه غواړي
و خپل وار و ته بادشاه هم پرېشان دی

د مور سيوری د کبلي له سره اخلي
د ښکاري په لاس کې غشی او کمان دی

سر او کال د پشمني اورونه بل دي
د اختر زېری پناه تر اووم آسمان دی

بې برخې ستا د حسن له درباره پاتې شوی
په خېر د وهابي يم له مزاره پاتې شوی

د ویر په سپېره څانګه د خزان سرونه وایي
بلبل د یه قربان مې له بهاره پاتې شوی

پر د بس مې قلقلې کړلې په ستوني کې تربتي
یو میر یمه د زاڼو له کتاره پاتې شوی

له دې وریځو وشلوئ للمو د باران طمع
لوګی دی له تنې نه د سپېداره پاتې شوی

دا خر سرې به خره شړې، خر کلي ته یوسي
په ښار کې تیند کونه خوري له ښاره پاتې شوی

غزل تنها د تورو د لفظونو هنر نه دی
زګېروی دی چې له څرېکو د پرهاره پاتې شوی

در پورته دا ریحان کره چې سینګار دې مکمل شي
لوېدلی، مات غمی دی ستا له هاره پاتې شوی

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

حلقې جوړې له کوڅیو کړه جانانه
عادتونه د کېږدیو کړه جانانه

ننواتي د رڼو اوښکو قبوله
په جرګه کې د سلګیو کړه جانانه

په کې پروت لکه زخمي زخمي کابل یم
وخ !درټول مې له مرمیو کړه جانانه

ستا ملالې شونډې خدای ورته پیدا دي
زمزمه پرې د لنډیو کړه جانانه

چې منګولې مې کړې بندې په ګرېوان کې
بس لحاظ مې د تڼیو کړه جانانه

که ریحان د وچو شونډو کچکول دروړي
زکاتونه د خولګیو کړه جانانه

ولسمشر ته !

بیا دې سترګې ولې سرې دي؟

بیا دې سترګې ولې سرې دي په مالیاره
بیا دې اوښکې اوښکې پرخه په بڼ اوري
بیا دې کوم ګلاب په ویر کې زاره چاودی
بیا دې کوم نرګس په غېږ کې سپرغۍ ښوري

چارچاپېره دې له باغه راتاو شوي
د سکروټو د لوګیو دېوالونه
کله کله له اسمانه راروان وي
د بمونو د ګولیو خروارونه

د بارود سبلۍ یې شال د پانو وړی
دنګې (ولې) دي سرتورې دي ولاړې
په هګیو کې یې سا د بچو خېږي
شیدوبۍ په خپلو ځالو پسې ژاړي

د غنم له وړو جوړ دي انګارونه
په جوارو کې را شنې تېرې چړې دي
د لوګري د لاس ګوتې غوټې غوټې
له ژړا یې په لېمو بلې لمبې دي

تښتېدلی د بلبلو مهین سېل دی
هره څانګه په ولکه کې د زاغانو
درسته ورځ یې په بورا پسې ژړا وي
شوې ړندې نازکې سترګې د ګلانو

نن چې بیا د تاک لاسونه سوي سکور دي
نن دې بیا د بې وسۍ پرخه لېمو کې
دغه اور په دغو څاڅکو نه مړ کیږي
نه به سا راشي په مړاوو سرو غونچو کې

که دې زړه غواړي چې سوی بڼ سمسور کړې
ددې خپل پټې کبل له بېخه باسه
دا په ځمکه کې تربت چې بزغلې دي
دا خو واړه دې ددې سپېره لاسه

ددې شنې پولې په کوت کې دې مالياره
د پردۍ دښتې څوځان راته کرلي
د غوټۍ په ګرېوانه کې يې منګولې
له غاټولو يې سرونه دي رېبلي

دا به هم وي د څوځانو له شامته
دا بهير چې د نرګسو دى خوا تورى
د بارودو له ګردو يې سترګې ړ کې
نور يې نشته په وجود د زلفو سيورى

د نرګسو دا بهير او بو اخيستى
کړه وروړاندې يو څل بيا غاړه لاسونه
که نه مخکې دې قاتل د بڼ ولاړ دى
ورکوي به په خندا دواړه لاسونه

که دې سولې د کوترو په ارمان يې
که وږمې غوړې د امن له ګلشنه
ستا د اوښکو د شبنم په وس کې نه ده
دا دې څوځ بوټى دې ورک کړه له چمنه

شاعر ملنګ یم، را اشنا صدقه
د سورکو شونډو د موسکا صدقه

ګرانې ښکلا دې پېغلتوب ته رسي
کیږي د سپینې خولې په تا، صدقه

چې غېږه راکړې، سینه لري ساتې
هسې نه شي درته ګناه، صدقه

رقیب در ګوري ما ښام پاستې باسه
وایي چې وي رد بلا، صدقه

د واړه چم سترګې په تا پسې دي
ورکوه ښکلیه په بیا بیا صدقه

دنګې! در پټ مې په پړونې کې کړه
چا وېل قبلیږي د اخفا صدقه

ستا له سندرو نه ریحانه ګله!
شي دې خبرې د ملا، صدقه

په لمبو کې را ایساره لکه شمعه
درسته شپه یمه بیداره لکه شمعه

په زګېروو باندې مې شونډې لولپه شوې
تاو مې خېږي له پرهاره لکه شمعه

څاڅکي څاڅکي له لېمو را څڅېدمه
تر سپېدو له انتظاره لکه شمعه

چې د مینې له خوارۀ تاوه خبر شې
د پتنګ په شان مې خاره لکه شمعه

په زیارت کې د شهید وجود ریحانه!
زړه مې بل وي تر سهاره لکه شمعه

۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

شپه دې اوږده شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې
ډېوه دې مړه شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

خولګۍ رابلوده کړه په خوله پورې ډارېږې ولې؟
دنيا ړنده شي، چې په غېږه کې مې ته پرته يې

د تورو شرنګ باندې ګمان د شنو بنګړيو کوم
زړه مې ډاډه شي، چې په غېږه کې مې ته پرته يې

زما شوخي، ستا اننګي په ټکنۍ غرمه کې
اوبه ا وبه شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

د بڼو ورا مې ستا د شونډو ناوکۍ تخنوي
د واده شپه شي چې په غېږه کې مې ته پرته يې

ريحان تر اوسه لا په دې فلسفه نه پوهېږم
غېږ مې توده شي ،چې په غېږه کې مې ته پر ته يې

راغلمه له زړه نه په ښهو درپسې واوښتم
اوښکه د ارمان، په ګرېوانو درپسې واوښتم

پلونه د شغلو دې له ماښامه راسي څارمه
ورک شوم لکه ستوری په سپېدو در پسې واو ښتم

وامې ورېد اشنا ستا د ښکلا د قافلې جرس
لار غوندې په دښتو او په غرو درپسې واوښتم

ګرد کې د بارودو په لېمو د اوښکو شولې وړم
یه سپینې کوترې په بمو درپسې واوښتم

زړه ته دې له سترګو د نظر په تار کې درغلم
پټ لکه د ذکر په تسبو درپسې واوښتم

پاتې به مې چاپ شي د غاښونو ستا په زنه کې
یو ځلې اشنا که له پلمو درپسې واوښتم

څنګه مې غزله، د ریحان شونډو ته راوستې
څرېکې څرېکې درد له پرهرو درپسې واوښتم

چې دې نه وینم جانانه غټې سترګې
وي پرتې په ژوندانه مې د غم ګرګې

په کاغذ د زړه مې باب د مینې لیکه
کړه ککړې په رنجو د بڼو درګې

د یادونو کرامت دې رارسېږي
لاس نیوی مې درنه کړی دی بزرګې

د بغداد په څېر جټکې به درته درکړي
که یې واوښتې د حسن په ځانمرګي

د فطرت نیمه ښکلا ورسره لاړه
ښوربېدلې چې د اوښ په بار کې چرګې

ټک دې باسي له تالو که نه (څونډیه !)
نن سبا دي، د ریحان غزلي څرګي؟

یادونه: دوست محمد څونډی زما شاعر ملګری

پالي پالي راته ست کي سره ګلونه
د خوږې مورکۍ په کوت کې سره ګلونه

له رنځورو سترګو ځار به دې يو يو کړم
که راشنه مې شي په ګورت کې سره ګلونه

اننګو کې راته موسکه موسکه کېږه
په دا شاني برکت کي، سره ګلونه

په هينداره کې له ځان سره ګنيږي
يو له بله روايت کي سره ګلونه

د سپيلۍ سپېره جارو د خزان لاس کې
خدايه چېري به هجرت کي سره ګلونه

له ريحانه د ازغيو لښکر تاو شي
بس چې ونيسي په نيت کې سره ګلونه

سلیمان لایق ته!

سلام سلام دی، غرونه غرونه مینه
د ښکلاګانو انځورګر شاعره
د طبیعت په جزیرو کې ورکه
دهسکو څوکو دچونغر شاعره

ګرانه خبره مې دځان کومه
وایه رښتیا چې مرور خو نه یې !
له ګړنګونو درنې مینې نه مې
چیرې یورپ کې لاس په سر خو نه یې !

کلونه کیږي چې خاموش ولاړ یم
باران خفه رانه، شرنګی نه لرم
چینې د سترګو مې دي وچې وچې
ته وا له ځایه نه زړګی نه لرم

اوښان د و ر يځو مې په سر روان دي
په کې انډې د سرو سکروټو ښورې
لمن مې ټوله ده لمبو اخيستې
تر ښه بخرکې د سپرغيو اورې

سويان، هوسۍ ساه اخيستلای نه شي
ښکارې چې هرې شپلې ځار نيولی
د غور بېځه د ګلو ژيړې ځبرې
ګرانه د سرو و ينو غبار نيولی

راباندې اورې د پولادو رږلۍ
د هر لاله په زړه مې اور بل دی
داو ښکو پرخې مې را و يېشبدې
د هر ګونګه ترخې په کور بل دی

اسمانې تندر مې لوبدلی په سر
د ملا پرښو مې چاکونه کړې
په ټول وجود کې مې خورې دي ځړيکې
د کانو کريژې مې په هر خوا رغړې

پرهر پرهر وجود مې ګوره کنه
د دې زخمونو دوا تا سره ده
ته يې شاعر او زه ښکلا لرمه
ستا د زړګي دنيا له ما سره ده

دغه سپېره پرهر وجو د ته
نه څه دوا نه څه پټی غواړم
له ولولو ډکې خوږې ترانې
يو څو ټپې ،شوخي لنډۍ غواړم

راشه د اوښکو اوبه خور راکړه
چې دې په خيال کې را زرغون شمه
لږ په لفظونو کې مې واړوه
چې د حالاتو اوښتون شمه

غواړم د مستو څپو سيل وکړم
يو څه ماضي ته مې يادونه يو سه
له ازانګو مې چې شي غبرګه ډ که
سرو درمندنو ته ډولونه يو سه

چې مې کو چې له سترګو ژې ډکوي
راشه په غېږ کې مې کېږدې تک وهه
چې يې لمنه نيسي تا ته دروميې
په هر قدم کې يې ماخې تک وهه

ژنو پټکو کې يا بندې لکې وي
پيغلې په څنو کې سورساندي ترې
چا وي ګوډې ډکې له (شبځو) ځينې
ګورت د مشکنو لاندې باندې ترې

چې مې سپوږمې په خوکه کړنګ ووهي
لرغونې پېغلې مې غونډې ته راشي
سر په سر نو ش کړې د سوما جامونه
خوند به بې کيفه زندګۍ ته راشي

کړه تېنګکه پوځه له شيدو نه جوړه
راشه شپونکيه خمزوره يوسه
د هر غريب شونډې کړه غوړې باندې
تر هر بزګره تر مزدوره يوسه

شه په کمال يې په مچرو غزه کې ږده
راځه چې کلکې تيزې تورې درکړم
لېوه شغال دواړه په ټنډه وله
که شو ې در کمې بيا به نورې درکړم

چې د وطن لمنه ډکه شي ترې
په کې د وړانګو ملغلرې رغړې
د لمر امېل مې په سر وشلوه
چې په ټټر مې لرې برې رغړې

زه به پو ټې شم د ښرنې در ته
د هر غليم سترګې ور ډکې کړه ترې
په بړبوکيو کې يې پلونه نغاړه
لارې کوڅې د وطن سپکې کړه ترې

۲۰۱۱ طايف، سعودي عربستان

کلیوالي کلیوالي

اې زما د ماشومتوب خوږې همزولې

در په زړه او که دې هېر دي

آ د ژمي د موسم لومړنۍ ورځې

برېخر نرۍ څپکې اورېدلې

وۍ رښتیا لومړۍ څپکې اورېدلې

تا یو خط کړ را خطا د خونې وره کې

کړه ناره دې چې برفي ده

بیا دې تېزه منډه وکړه

د برفي له اورېدو سره زه هم په تا پسې شو م

پښې لوخې مې ګامونه ګړندي کړل

په پسته ورېښمینه واوره

کړې مې تم د کوخې منځ کې

یخ نیولې ترهېدلې مې خپل کور ته راوستلې

د تنور په توده غاړه

سره کېنا ستو موږ دواړه

په ایرو کې وه خاورینه کټو ایښې

باندي کړی مو وو (لاندی)

ترې خوږې وږمې را تللې

د کتهو اړخونه تور وو

ما پرې ګوتې کړلې توري

ستا غومبوري مې در تور کړل

بیا مې دلته هم شوخي درسره وکړه

او نري نري برېتونه مې در جوړ کړل

ستا له شرمه په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې

څومره ښکلې ښکارېدلې

په ایمان وایمه ګرانې

ډېره ښکلې ښکارېدلې

خوږې ډېر کلونه تېر شول

د برفي هغه کاغذ دې را سره دی

سل چرګان یو څو غوایي پکې لیکلي

چې دا ماته کړه حلال په مېلمستیا کې

خو ته کومه خوا یې تللې

را پیدا شه را پیدا شه

چې زه ځان درته قربان کړم

نه نه مه راځه دې چم ته
اوس د ژمي په موسم کې
د انګار خپکې اوري
اوس د چم د پېغلو ښکلي سپین مخو نه
د بارود په لوګي تور دي
ډېر زلمي دلته شپږ ینې
په لمبو باندي ژوندي ا لېیل شوي
د برفي کاغذ دې اوس هم
د تعویذ په څېر په غاړه ګرزومه
ماشومتوب را یادومه
رنې اوښکې تویومه
۲۰۱۱ طایف، سعودی عربستان

—

راشـــه درتېنګـــه مـــې کـــړه غېـــږ کـــې مســـافر لالیـــه
خـــرپ د مچکـــو مـــې لـــه منځـــه د پېزوانـــه باســـه
چـــې لـــونګین مـــې درنـــه پـــرې نهشـــې ریحانـــه ګلـــه
لـــږ مـــې ســـوکه ســـوکه لاســـونه لـــه ګرېوانـــه باســـه

ګونګه ورا

د شپې ښکلا، د اسمان میرې! سپوږمۍ!
د شپول په شال کې لکه ناوې راغلې
ستوري ورابانې بدرګه درسره
د غره په اس دې د نرۍ وریځې جلب نیولی
لړ نوک نیولې شوې ته
زموږ د کلي د باغ
شنه چنارونه ثارې
غواړې چې زه دې د واده په شوخو ټپو
د چنارو له منځه ولمانځمه
او ته د لمر د زوم تر کوره په خندا لاړه شې
خو ته خبره نه یې
وخت زما ستوني کې ټپې ګنډلې
چنار په پونده پونده
دی ټک وهلی د بارودو لړم
له ډېره درده نه یې پا نې توی

د نرګس کسو کې سپرغۍ پرتې دي
د تاک لاسونه په اوږو کې پرې دي
د شدوپۍ چیغو فضا اخیستې
د زړه ټوټې یې د سینځلې شاخ کې لولپه شوې
غوټۍ د زړه په وینو تکه سره ده
د ګل په غېږه کې یې سر ایښی دی
وروستو سلګو نیولې
د ګل له سترګو د شبنم د وینو څاڅکي رغړي
د تریخ لوګي چوبړیو تربته کړې چینه
نور د کمره له ښېخه نه خوټېږي
هغه جوړه هغه ماشوم همزولي
هغه جلکۍ او ژړنکۍ
چې به یې غواوې، وزې ګډې پووې
اوس دلته نه رادرومي
ځکه د پولې ډډه
له شنو سیندیو تشه
د غاټول لپه له انګاره ډکه
او د شوتلې د ګل ټیک سوزلی

مهين بنګړي يې د ډنډر ايره دي
زما د سندرو په اوږو سپره ده
د دغه باغ د وير ماتم جنازه
ته که د لمر د زوم تر کوره درومې
يوه غوښتنه لرم
هسې نه شي درپسې
د چا شهيدې او زخمي ښېراوې
نو د وريځو دغه تور پړونی
له ځانه تاو راتاو کړه
د ستورو ګونګه ورا کې
کرار کراره د سپېدو د کلي لاره وهه

۲۰۱۱ طايف، سعودی عربستان

ڤلــوريزي

زړوکی

زوی یې ترکوره وهلې کوکي
سر ورمات کړی یو همزولوکي
خواره مورکۍ یې له ډېر غربته
ورته پټۍ ژدې پرې د زړوکي

د حجاز شګې

د فراق ورځې، د هجر شپې دي
په غم لړلې، تږولې شیبې دي
مړی مې یوسئ، سرې سروضې ته
د حجاز شګې، ډېري تودې دي

خوړده

د مینې رنځ یم، اشنا نیولی
زیارتي حسن ته دې راغلی
خوړدې د شونډو د رڅخه وړمه
بند د کوڅیو تر لاس پېچلی

رمه

شپونه رادرومه رمه دې داړي
ژوند یې ولاړ دی، د کور له غاړې
لېوان دي کېړ ته رارسېدلي
اوزې او مېږي، وهي رمباړې

کورت

چې باغ ته راغلې سپینې کوچیه
په مخ دې زانګې تورې کوڅیه
زه به دوه پاوه، زردالو درکړم
راکوې کورت پرې او که خولګیه

د ځګي شونډې

بمو بارودو، سوې ورشې دي
که ګلکخونه او که مرغې دي
غواوې مو ټولې په زړې لوغ کې
د ځګي شونډي سپېرې سپېرې دي

زېړی

مېوه به وښم زه په سندرو
په ماشومانو، په بې سرو
چې په انګړ مې، کجیران ګرځي
زېړی به راشي، د مسافرو

کلکته

له کلکتې به، وي راوتلی
برساتي زوی مې پردېس خوړلی
نژورې راشه چې دې نن ښکل کړم
ستا چې سترګې، زېړی نیولی

د بم څپړه

شوه له غونډیو هسکه لوخړه
شپانه خوړلې، د بم څپړه
په غوربژه کې مچړوغزه زانګي
لاندې په وینو شپېلۍ ککړه

د سپېلۍ شپه

د سپېلۍ شپه ده توره تیاره ده
ټولۍ د رویو په بام سپره ده
هر یو وګړی زبون وهلی
د ډار خپسه په چم خوره ده

مشکنې

د غره پاڼونه د زرکو غاړې
د کلي پېغلې مشکنې ثاړي
تر شنو غونډيو کړي طوافونه
ګېدې ګېدې يې له خدايه غواړي

د غمونو چينجي

دا چې مې وينې ته زېړ زبېشلی
په رنګ سپېره ی په زړه نتلی
فقط يوازې ګرانه وطنه
ستا د غمونو چينجي ثتلی

لیګڼه

وایي د کلي، لیګڼه راغلی
چا په کېږکه، بازو نیولی
د کونډې یو زوی، له هسکه پاڼه
خړو اوبو ته، ورغورځېدلی

د لمر تنور

د لمر تنور دی، په غره بلېږي
په کې د واورو، اوړه پخېږي
دا سره پاڼونه لکه سره پاستي
چې غلي غلي، راجوتیږي

سندۍ

ده له شنو پولو سندۍ راوړې
ماشومې ګوتې، په خاورو خړې
اوس به یې ځار کړي د ترور له سره
چې ترې نه راوړي چکۍ د ګوړې

د غره لمنه

د سپینو واورو، له دې بېلتونه
د شنو ډبرو له زړه چاودونه
د غره لمنه لمده، په اوښکو
له خولې یې خېژي تاوده اهونه

وړانګين لښکر

رارسېدلي وړانګين لښکر دي
د سترګکونو ښکلی منظر دی
غمې د پرخې په کې ځليږي
شين تاج د ترخو غوندۍ په سر دی

تالنده

تالندې ډول ته چې څاڅکي ناڅي
د ټکو کريژي له غرونو پاڅي
کټوري واره له اوبو ډک شي
جړې باجړې بامونه څاڅي

میره

د سترګو تورې، د زړه تکورې
لړزانژدې شه، د ښکلا مورې
خولګۍ دې اخلم تر څنګولاندې
مور دې میره ده، بیا به دې ګورې

برېځر

ختېن یې کلې ختېن کورونه
چې برېځر شي بل تنورونه
بوی د شودیارو د هقان ته ورشي
په هره تېغنه، وي بنګارونه

ختمې

وريځې خورې دي، جړي باجړي
لارې کوڅې دي، په ختمو خړې
ملا روان دی، د جومات لور ته
سپينې پايڅې، يې دواړه ککړې

چارقل

په غرونو لړې، دي ګړدلې دي
لېوان راغلي ګلې دي
کار د مچړوغزي کوچيه نه دی
چارقل دې وايه سختې شيبې دي

د اوښکو رمې

ژوند مې د دښتې و خوا ته بیایم
چې په خلوت کې دې نامه ستایم
در څخه غواړم ګریوان شلېدلی
رمې د اوښکو چې په کښې پیایم

خورجین

ګرمه خوله یې له آسه څاڅي
وحشي سرخي یې له سترګو پاڅي
ښایي خورجین یې له سرو ډک دی
پرې معلومېږي د وینو پیاڅي

مست زلمي

نه مست زلمي شته نه اتڼونه
نه غوړي څڼي نه درمندونه
نه (ورګی) پاتې او نه يې ډول شو
نې ازانګې اوس لګي په غرونه

ورګی زمونږ د کلي ډولچي و ، ډېر مست ډول به يې واهه

بسته زينونه

بسته زينونه دې په اسونو
غشي پراته دې په کمانونو
کمی د تورو او زغرو نشته
په هره مېنه په رباتونو

جنازه

بودۍ ګنده ده، چې داسې غورځي
پېغله چوتره کې، پړمخې پرځي
جنازه اېښې، د یوه ځوان ده
پاس په هوا کې، چورلکه ګرځي

د اوبو غړپ

د چا په یاد یم، چا یم بللی
یا خو په زړه کې ورګرځېدلی
د اوبو غړپ مې ستوني کې نښلي
د ژبې اړخ مې په غاښ ټوکلی

د زړه غر

په کې چاودلي دي خواروونه
د زړه په غره مې د غم بمونه
برغی د ستړګو شوې ورنه پاتې
سویان د اوښکو وهي ټوپونه

سروضه

د غرو په منځ کې یوه دره ده
په کې پرته مې ښکلې سروضه ده
تړون مې دا سې ورسره شوی
زه یې ساحل یم دا مې څپه ده

چورلکه

تري لاندي پټ يې چې کلبمشته
چورلکه ګرځي په دې اوبشته
شي به يتيمه برګې رمه دې
مرګی راغلی خلاصون دې نشته

ترخې

تل په هوا کې چورلکي څرخي
تري نه را اوري د بارود پرخې
دي په برغې کې سويان بې حاله
زهرو وهلي دي شنيکې ترخې

ماښام

ماښام په ورو ورو رانزدې کېږي
د کلي اوړکي بامو ته خېژي
په لاس کې بلې، يې چورچوړۍ دي
د چم فضا کې لمبې نثيږي

ثيله

د ثيلې ورځې په سړوخي کې
نو شور په بڼ کې نه په لشتي کې
د اوبو ژبې کنګل کنګل دي
چوپه چوپتيا ده په جور جوړي کې

للمي

وخت یو شیندلي چېرته په شاړه
لږ مو اسمانه په حال وژاړه
تک زیړ زبېښلي لکه للمي یو
وچه په ستونو کې مو ده لاړه

کوچۍ

وړه کوچۍ ده په چیغو ژاړي
ګوتي یې پرې دي په زړګو واړي
بابک یې راغی ورته په منډه
له زوړ پټکي نه باسي ریتاړي

د کور مېرمنه

د کور مېرمنه ده قهرېدلې
داسې ښېرا کړي څښتن کوتلې
چرګو پسې یې جارو راخیستې
دروشته یې ټوله ورته شیندلې

خولګۍ

په بیړه بیړه چې ستنېدلې
شوې یې ناڅاپه پښه نیولې
په لندو شونډو دې څپک کېښود
چا درنه چل کې خولګۍ څټلې

جولۍ

زرغون کميس دې جوړ له جولۍ ده
په ټټر ايښې دې يوه چولۍ ده
مريو تراټه له نامه پاسه
ټينګه دې غوټه تر ملا نرۍ ده

مسافر

مسافر يار مې په زړه ورېږي
نن يا سبا به را روانيږي
د چای ګيلاس کې شمه ولاړه
بل مې له شکوره اوره تنيږي

پردی وطن

پردی وطن دی سترګې نمناکې
په پرې لستوني خولې کړم پاکې
سخته ګرمي ده پردی مزدور یم
کله نا کله پوکم تنهاکې

تازي

ایله چاودلې دا اوس سپېدې دي
څه کوټې کوټې واورې پرتې دي
سورکی تازي مې کړکۍ ته غاپي
وایي را ووځه د ښکار شپې دي

شپونکی

ستړی ستومانه سپېره له رنګه
دی راکوز شوی له لوړ کړنګه
شپونکی هوار شو په چینه پړمخ
څومره مزه که دا غړنګه غړنګه

ورا

د ورا په مخ کې خم ګډیږي
د امسا څوکه پاسه جګېږي
ښاپېرۍ واړه دې غاښ په ګوته
د زوم نیکه دی را مالومېږي

د لاړو پرخه

که مې راڅوړند کړې له څرخه
ارو مرو نن، وځم له نرخه
هر څه چې کېږي، په کليوالې
پرېږدم په مخ دې، د لاړو پرخه

شين تار

تل په کوڅه کې، یم نوک وهلی
پړمخ په ځمکه، راپرېوتلی
لېونۍ شوې، مې غټه ګوته
مور مې ترې ځکه، شين تار تړلی

د سپوږمۍ ناوې

د سپوږمۍ ناوې، ستوري ورابانې
لمدې په اوښکو، دې سرې ګلپانې
په شنه جولۍ کې، څپېرۍ ګډیږي
په خړ څادر کې، خپه دې کانې

لینده

لنیده په غاړه، جوب کې ډبرې
وایي له ځانه، سره سندرې
غره ته روان دی ،یو څه به ولي
یا خړ کربوړي یا سره تنزري

شړومبی

د چم شو دیارې، تودې غرمې دي
برګې غوایې دي، شروع قولبې دي
سیوری د ونې، خپ د ګډلې
غړپ یې مزه کا سړې شړومبې دي

د ښېلۍ شپې

د ښېلې شپې دي، په غم لړلې
د مرګ ښپکې راوربدلې
وطن د وارو کفن اغوستی
د وحشت روې دي راوتلې

دېګدان

نن يې لوګی دی په دېګدانه کې
د کور مېرمنه ده په غوسه کې
چا به پرې خرڅه لنده ښېرۍ وي
سترګې يې غبرګې له اوښکو ډکې

د سولې کوترې

د هر سپېڅلي، زيارت په رغولي
له سترګو شيندم د اوښکو شولې
خدای مهربان دی له يوې خوا به
راشي کوتري د سپيني سولې

نيمژوانده توري

بس توري، زغرې، غشي، نېزې دي
الهام شهيد دی، زخمي کوخې دي
خيال ته مې راشي، نيمژوانده توري
مسرې مې ځکه، په وينو سرې دي

کڼه دنيا

ګرېوان مې سوی ورکه تڼه ده
وخت راپښو چې د اور پڼه ده
مرۍ مې وچه وچه پرې کيږي
چيغئ مې ناوري دنيا کڼه ده

همزولي

دواړه همزولي ماشومان خاندي
ناست د شوتلې په پوله باندې
دی له ډنډر جوړ مهين بنګړي کي
دا کړي په مينه لېڅې ور وړاندي

پلو

که غېږه ورکړې څومره به ښه شي
چم د پښتو دی دا سې خو نه شي
پردېس لالي ته له لري ګوري
غلچک غلچک يې تر پلو کسي

مجنون

کله دربېږم کله ثملم
ستا د نوم توري په زړه کې لولم
زه دې مجنون يم ته بيابان يې
ثومره چې درومې درپسې ځغلم

ګرانه وطنه

ګرانه وطنه د ګلو باغه
د زړه په ګل مې د مينې داغه
چوپې چوپې دې درباندي ګرځي
زه به دې ساتم له کومه زاغه

منصور

عقل او هوش دې راخخه چور دی
ورک دې په ذات کې لکه منصور دی
ستا د یاد پاستي اوس پرې وهمه
زړه مې لمبې کړي لکه تنور دی

شبنمي

باد په نخا کړې د چنار پاڼې
مازیګری دی بادیږي واڼې
د دهقان لاس کې ثلور چاخۍ ده
شبنمي رادرومي د مستي بیاڼې

مسافر

وړوکی زوی یې د زړګي سر دی
په پردۍ مېنه ترې مسافر دی
نې مور یادېږي نه پسې ژاړي
وایې په خوله کې ورکړې لاړې

د زړه درمند

ستا شوخ یادونه د کلي کړاثي
زما د زړه په درمنده ناثي
خواږه دردونه کړي رابرسېره
اوښکې مې ورو ورو له سترګو ثاثي

شمال

شمال دی ښوري د چنار ښانګې
په کې ټالۍ خوري زرينې وړانګې
سترې ستومانه پولې ته پروت يم
زړګی مې پورته پورته وردانګي

تعويذ

د تورو زغرو کړي تعويذونه
بيا نو د پيروي داسې شرطونه
پټ يې د وينو په سرو جامو کړئ
په نظرانه کې راوړئ سرونه

پردېس زړه

روڼه یادونه دې لکه ستوري
زما د پردېس زړه په ماښام اوري
خوب ته پرېږدي مې نه، تر سهاره
ډېر دي سرزوري، ډېر دي سرزوري

ښکلا

ښکلا ښکلا دې غزل شي
درسره مینه مې یو په سل شي
که بې له تا به بل ښکلی ګورم
په سترګو کې مې دې ګل شي

اودس د اوښکو په اوبو کوو په شپه لمونځونه
تږو د عشق د رکات نيت کوو له زړه لمونځونه
ستا دې تندي په خال پسې مو اقتدا کړې ده
لکه بانه کږو د ليمو په مصله لمونځونه

مزه د شعر شعر د زګېرويو له ستاره راځي
زګېروی له څړيکو نه او څړيکي له پرهاره راځي
پرهر له مينې نه او مينه له ښکلا رازېږي
ښکلا د رمز د اسرارو له دياره راځي

ستړګې يې له اوښکو ډکې زړه را پسې وشيندي
ځم چې په سفر ترېنه لېمه را پسې وشيندي
يو موټی اوربشې نه وي، ستړې سترې وګرځي
ورسته مې غريبه مور اوبه را پسې وشيندي